

PERRY RHODAN

William Voltz

TŠATO - LEV

Přeložil František Fabián

Když kosmické torpédo doletělo do vzdálenosti čtyřiceti pěti mil od povrchu malé planety s kyslíkovým ovzduším, dostihl ho impuls z LIONU, čekajícího daleko v kosmu, a rozletělo se ve střední vrstvě stratosféry, kde obvykle shoří dopadající meteory.

Tri sta Akonanů se přikrčilo v krytech. Budovy skladů na povrchu se jen zatřásly. Akonanským podlouníkům bylo jasné, že tohle torpédo znamenalo jen výstrahu, ale udělali tu chybu, že je zároveň považovali za výzvu.

Spoléhalo se na dvě ozbrojené dopravní lodi, které kroužily kolem planety a čekaly na povolení k přistání. Říkali si, že kdyby byl pozemský útočník dost silný, odvážil by se blíž k planetě. Torpédo ale přiletělo z hlubin vesmíru, a na radarech byla nepřátelská loď sotva patrná. Kdyby byli Akonané v té chvíli mohli vidět podplukovníka Nomeho Tšata, který se uvolněně a s očima napohled ospalýma opíral ve velitelském křesle, byli by ochotni kapitulovat. A ti nejzatvrzelejší mezi nimi, jimž by nestačil pohled na obra s černou barvou kůže a blýskajícími se zuby, by jistě změkli,

kdyby spatřili pět set metrů dlouhý bitevní křižník LION s jeho dělovými věžemi a torpédovými šachtami. LION - lev, tu představu dokonale splňoval Nome Tšato. Dvoumetrový kapitán s širokými rameny vypadal jako ospalý lev, který se pohodlně protahuje na slunci. Všem lidem, kteří ho viděli poprvé, připomínal velkou, nasycenou, loupeživou kočku.

Přesto budil tento důstojník pocit hrozby. Snad to bylo způsobem, jak mluvil, tiše, ale důrazně. Nebo prostě tím, jak se dovedl bleskově rozhodovat.

Tšato se většinou sám pro sebe tiše bavil. Vůči podřízeným býval mírně sarkastický, v nebezpečných situacích projevoval zuřivý humor. Rád před ostatními skrýval svá duševní hnutí a postup myšlenek. Byl to duševní chameleon s inteligencí vysokoškolského docenta.

Když zaměřovače LIONU ohlásily výbuch torpéda, Tšato sotva znatelně zamžoural.

První důstojník Dan Picot, který seděl proti němu, si ulehčené oddechl. Stále si dělal naději, že jednoho dne svého nadřízeného pochopí. Zatím Picot tvrdil, že služba pod Tšatovým velením mu působí žaludeční vředy, a taky na to vypadal.

„No vida, pane," zachraptěl stísněně, „teď ti chlapíci dole vědí, na čem jsou." Odkášlal si. „Počítám, že se co nevidět vzdají. Jaké budou podmínky kapitulace?"

Tšato se líně pootočil, aby viděl zároveň na Picota i na přístroje. I tak měl Picot pocit, že údaje na přístrojích zajímají Tšata mnohem víc než on. V prvních měsících společné služby ho to zlobilo, ale už si zvykl a teď jen velitele pozoroval s tajným přáním, aby ho jednou přistihl při nějaké slabosti.

Tšato ukázal na velkou obrazovku radaru. Dvě světlé skvrnky tam ukazovaly přítomnost dvou kosmických lodí. Jak věděli, ty lodě patřily Akonanům.

„Podmínky?" opakoval Tšato nevýrazně. „Budeme muset dát Akonanům nejdřív ultimátum, aby vůbec zareagovali."

Pak osobně nadiktoval spojovému důstojníkovi text ultimáta. Picot se nervózně podíval na hodiny. Velitelova zdánlivá pomalost budila dojem, že od prvního kontaktu s Akonany už uběhlo několik hodin. Ve skutečnosti odpálili torpédo před třiceti sedmi minutami. Déle než hodinu tedy v této soustavě nebyli.

LION nehybně čekal v kosmu. Uteklo dalších deset minut, ale na planetě, kterou Akonané používali jako opěrný bod, se nic nehýbalo. Na palubě LIONU všichni věděli, co Akonané v tomhle úseku

vesmíru provádějí. Jejich lodě vytrvale dovážely Bluesanům zbraně a vzácné přístroje. Nedělali to jen ze sympatií k Bluesanům, důležitá byla i finanční stránka.

Akonané plánovali s dlouhodobým výhledem. Pracovali na stovkách míst zároveň. Jejich snaha porazit rasu Pozemšťanů byla zatím neúspěšná. Teď, v době, kdy vnitřní spory o moc v impériu vrcholily, doufali, že to za ně udělají národy Bluesanů.

Nikdo v Mléčné dráze už nepochyboval, že je Perry Rhodan mrtev. Nejochoťněji tomu věřili Akonané. Jejich diplomaté prolévali krokodýlí slzy na vyslanectvích Pozemšťanů a jejich kosmické flotily zatím dopravovaly spousty vzácného zboží do východní části Mléčné dráhy. S nonšalancí chladných počtářů tiskli ruce Pozemšťanům, skřípajícím zuby; a ve stejné době docházelo ke krvavým srážkám mezi akonanskými a pozemskými loděmi, kdekoli na sebe narazily.

Tšato nepatřil k těm, kdo si s někým potřásají rukama. Kdyby někdy měl příležitost pozdravit Akonana, nejspíš by mu ruku rozdrtil a přitom by se vlídně usmíval. Všichni věděli, oč jde. Každá zbraň, kterou Akonané propašovali Bluesanům, znamenala smrt pro mnoho lidí.

A mnoho lidí už zemřelo.

Uteklo dalších pět minut.

Kapitán Nome Tšato se pohnul ve svém křesle.

Lev se probouzí, pomyslel si Dan Picot s očekáváním.

„Mám zprávu odvyšlat ještě jednou, pane?" ptal se spojový důstojník. .

Tšatova víčka se na okamžik zvedla a z tmavého obličeje zasvítily oči, aniž něco prozradily o jeho pocitech.

„Ne," rozhodl klidně Tšato. „Předáme jim ultimátum osobné. Přistaneme a zničíme sklad zbraní."

Picot polkl. Kdyby aspoň Tšato nepředkládal podobná riskantní rozhodnutí jako pozvánku na piknik! Tšato se pohodlně rozvalil ve velitelském křesle. Vypadal jako někdo, kdo si večer hová u krbu v lovecké chatě. Picot si myslel: chtěl bych ho jednou vidět vyvedeného

z míry. Co bych za to dal! To si myslel pokaždé, a pokaždé se zklamal.

Picot převzal velení lodi. HON vyrazil. Nome Tšato pozoroval obrazovku radaru a pak poznamenal: „ty dvě akonanské lodi se odpoutaly z oběžné dráhy.“

„No nazdar,“ ujelo Picotovi. Bylo mu jasné, že potíže začnou ještě před přistáním.

„Mohli bychom je trochu zchladit,“ prohlásil Tšato a spojil se s ústředím pro řízení palby. Vyhlásil bojovou pohotovost, ale dal pokyn spojovému důstojníkovi, aby napřed akonanské lodí varoval.

Picotovi bylo jasné, jaká bude odpověď. Přišla hned a sestávala z jediného slova, hrubé nadávky. Tšato se smutně podíval na svého prvního důstojníka.

„Přál bych si, aby pánové byli trochu zdvořilejší,“ prohlásil. Vzápětí se jeho hlas změnil. „Aktivovat ochranné štíty!“ rozkázal.

Picot se kradmo podíval na obrazovky. Dva světlé body se zvětšily. Každou chvíli začnou střílet na LION. Tšato vždýcky čekal, až nepřítel vypálí první salvu, než přešel k odvetě.

Ted' Tšato se zájmem pozoroval dvě akonanské lodi. „Třeba bychom mohli proletět mezi nimi,“ řekl.

Picot raději nebádal, jestli je to projev černého humoru nebo naivitu. Mohli udělat všechno možné, jenom tohle ne. Jestli se pokusí proletět mezi loděmi, zasáhnou je obě.

„Pane,“ připomněl. „Už bychom měli změnit kurz.“

„Akonané právě na to čekají,“ poznamenal Tšato.

Picotovi stékal po zádech pot. Copak tenhle bláznivý Afričan chce opravdu držet dosavadní kurz? Vždyť se přímo nabízejí jako terč! Ostatní muži na můstku se na Picota prosebně dívali a čekali, že zasáhne. Všichni jsme vydáni na pospas tomuhle strašnému Lvovi, myslel si Picot. Pohrává si s námi a baví se tím. Vyhýbal se pohledům ostatních.

„Mohli bychom ovšem vzbudit dojem, že chceme kurz změnit,“ rozhodl Tšato.

Picot se horlivě naklonil dopředu v křesle a uhnul s LIONEM z dosavadní dráhy o sedm stupňů. Planeta se rychle blížila.

Lodě Akonanů reagovaly žalostně pomalu. Tšato je pozoroval jako obtížný hmyz, který by mohl zničit plácnutím ruky.

„Zpátky na původní kurz!“ nařídil.

Picotovi bylo horko. Blížili se k planetě rostoucí rychlostí. Akonanské lodě zareagovaly zmateně na manévr pozemského křižníku, pak se na něj ale vyřítily jako sršně. Velikostí se skoro vyrovnaly LIONU. Picot jen doufal, že jsou to jen ozbrojené dopravní lodě a ne lodě bitevní.

První akonanská loď už se přiblížila na dostřel a vypálila. Mohutné generátory duněly, jak dodávaly energii do ochranného štítu. LION se roztrásl.

Konečně Tšato rozkázal opětovat palbu. Transformační děla promluvila. Loď, která první zaútočila, se rozpadla na dvě části a vzplanula.

Tšato seděl ve velitelském křesle jako černý balvan. Klidný a nepohnutý jako vždy. Bitevní křižník se znovu otrásl, když ho zasáhla salva torpéd z druhé akonanské lodi. Tšato vyčkával jako hráč pokeru, který ví, že má nejlepší kartu a čeká, až protihráč ztratí nervy. Akonané nervy ztratili.

Neutrinové torpédo prolomilo obranný štít akonanské lodi. Kosmická loď se začala zmítat jako balon ve vichřici. Posádka se snažila dostat ji pryč z dosahu zbraní Pozemšťanů. Z lodi už byl pouhý vrak.

Picot vzdychl. Tšato se na něj zašklebil jako černý ďábel.

„Teď přistaneme,“ oznámil. Picot chabě přikývl. Přistávali v dešti raket, které proti nim vyslali z povrchu planety Akonané. Když LION pronikl do atmosféry, došla zpráva od akonanských podlouníků, že nabízejí kapitulaci.

„Odpovězte, že mají hodinu na to, aby opustili sklady. Pak je budeme bombardovat,“ řekl Tšato spojaři.

Akonané zkusili vyjednávat. Nabídli, že zbraně vydají, ale to byl jejich starý trik, u flotily dobře známý. Doufali, že přitom přece jen část zbraní utají.

„Upozorněte je, že z té hodiny už uběhlo deset minut," řekl Tšato. „Ať si pospíší."

LION se vznášel ve výšce tisíc sedm set mil nad stanicí pašeráků. Pět minut před uplynutím lhůty se ozval akonanský velitel osobně a chtěl mluvit s kapitánem pozemské lodi. Tšato klidně přešel před obrazovku.

Akonan na obrazovce měl hubený protáhlý obličej. Oči měl plné nenávisti. Promluvil ale klidně, když Tšata pozdravil. Za ním bylo vidět krabici počítače. Tím dával najevo, že je ještě ve stanici.

„Jste dost lehkomyšlný," řekl Tšato. „Za tři minuty vaši základnu zničíme!"

Podlounník se jen stěží ovládl.

„Něco vám povím, Pozemšťane," zasyčel. „Ani jediný z mých lidí ze stanice neodešel. Všichni jsme stále ve skladištích. Chcete zahubit tři sta životů?"

Tšato se zarmouceně usmál. Tak takhle to je. Akonané znají mentalitu Pozemšťanů a teď se ji pokoušejí využít pro svoje účely. Myslí si, že žádný Pozemšťan nedá rozkaz bombardovat stanici obydlenou třemi sty Akonany.

„Je mi líto, že jste tak nerozumní," prohlásil Tšato. „Za dvě minuty začne bombardování. Na tom se nic nemění."

Akonanskému veliteli povolily nervy.

„To si netroufnete, vy zatracený..."

Na Tšatův pokyn přerušil spojový důstojník kontakt. Kapitán se vrátil do svého křesla, pohodlně se v něm uvelebil, víc než jindy podobný ospalému lvu, a řekl: „Zbývá třicet vteřin."

Ti dole jsou zločinci, přemýšlel horečně Picot. Podle pozemských zákonů zaslouží tvrdé tresty. Ale chladnokrevně je vyhubit bombami, to přesahuje meze korektního trestného zásahu. Musí to tomu černému nějak objasnit. Ale než stačil otevřít ústa, zazněly první výbuchy.

Picot se zhrozil. Je spoluzodpovědný za tento čin.

Za deset minut bylo po všem. Stanice Akonanů byla v troskách. Tšato vstal a vydal do spojové centrály. Picot se za ním rozhořčeně díval.

„Dawsone," řekl Tšato, „jestli se ten prohnáný Akonan znova ohlásí, pozdravujte ho ode mě a vyřídte mu, že králíka nejsnáze chytíte, když mu posolíte ocásek."

„Nemyslím, že tam dole někdo přežil, pane," odsekl ostře spojový důstojník.

Jen mu to dej, myslel si Picot, zaslouží si to. Jak si ještě z toho může dělat legraci?

„Vidím, že máte o téhle záležitosti nesprávnou představu," prohlásil střízlivě Tšato. „Přežilo všech tři sta Akonanů. Utekli ze stanice hned po vyhlášení našeho ultimáta. Nenapadlo mě, že se dáte oklamat přenesenou vysílačkou a nezapojeným počítačem, Dawsone."

Radistův obličej se vyjasnil. „Jistě že ne, pane," potvrdil rychle.

Tšato zvedl ukazováček jako pan učitel. „Copak si asi vezme s sebou skupina Akonanů, která musí opustit svou stanici? Vysílačku, aby se mohli později spojit s dalšími svými loděmi. A ten počítač nám tam vystavili trochu moc nápadně."

„On má pravdu," mružel si Picot pro sebe. „Ani Akonané toho černého d'ábla nedoběhnou."

Čekal, že se Tšato vrátí, ale spojový důstojník se najednou nahnul ke svému pultu a začal něco nastavovat na strukturálních zaměřovačích.

„Podívejte se na to, pane!" zvolal. „Vypadá to, jako by tam nějaká loď přecházela do tranzice."

„Impulzy jsou dost slabé," konstatoval nevzrušeně Tšato. „No, v Mléčné dráze je skoro milion lodí, které se mohou pohybovat tranzičními skoky."

Amplitudy na strukturálních zaměřovačích se opakovaly v pravidelných intervalech. Tšato mlčky pozoroval přístroje. Picot už to nevydržel a šel se taky podívat.

„Divné," řekl spojový důstojník. „Počítače nám za chvíli dají vzdálenost těch impulzů, pane. Nevím, co si o nich mám myslet."

„Jste si jistý, že je to tranzitující kosmická loď, Dawsons?" ptal se Tšato.

„Jistý si nejsem, pane," přiznal spojový důstojník. „Rytmické skupiny nejsou charakteristické pro tranzici. Vypadá to spíš, jako by nějaká loď stále přecházela z normálního prostoru do hyperprostoru, a pořád na jednom místě."

„To není možné!" ujelo Picotovi.

„Třeba je to víc lodí," uvažoval Nome Tšato. „Nemůže to být flotila, která přechází do hyperprostoru?"

„Změna hmoty je u každé lodi jiná," řekl Dawson.

„Amplitudy by se tedy musely lišit. Je to opravdu divné, pane."

„Nejlíp uděláme, když to pustíme z hlavy," navrhl Picot. „Máme dost starostí s Akonany. Ještě musíme prohledat další soustavy, pane."

„To ano," řekl protáhle Tšato, ale ve skutečnosti v té chvíli myslel na všechno jiné než na akonanské opěrné body na východní straně Mléčné dráhy.

Hlavní programátor LIONU přinesl vyhodnocení zaměřených impulzů.

„Hm," bručel velitel. „Místo, odkud impulzy vycházejí, je od téhle planety osm tisíc světelných let. Proto jsou tak slabé." Podíval se úkosem na Picota. „Ovšem při rychlém lineárním letu je to zanedbatelná vzdálenost."

Picot se zamračil. Lev zavětil a teď už ho nic nesvede ze stopy.

„Tak se tam podívejme," navrhl Picot kysele, protože věděl dopředu, jak Tšato rozhodne.

„Váš návrh stojí za úvahu," prohlásil velkoryse Tšato. Zavřel oči, jako by se chtěl soustředit. Picot by dal měsíční plat za to, aby se dověděl, co se za tím černým čelem děje.

„Přesně zaměřte to záhadné vysílání," rozhodl po chvíli Tšato.

LION opustil oběžnou dráhu kolem planety a vyrazil do kosmického prostoru. Pro jednotlivou loď je to nesnadný úkol, přesně zaměřit místo strukturálních otřesů v prostoru. Posádka LIONU měla štěstí. Impulzy přicházely z blízkosti jedné sluneční soustavy, a hvězda sama poskytovala opěrný bod pro zaměřování.

Když byl cíl LIONU jasný, dal Tšato pokyn ke zrychlení lodi. Bitevní křižník přešel do lineárního letu. Vždy po patnácti stech světelných rocích přikázal Tšato krátký návrat do normálního prostoru. Impulzy byly pokaždé silnější.

Při třetím vynoření zachytil LION další signály. Byly nezřetelné a velmi tiché. Bezespору to bylo tíšňové volání.

Hlavní spojový důstojník zavolal kapitána Tšata na své pracoviště a předal mu zprávu. Nome Tšato se na ni krátce podíval. To stačilo. Tuto výzvu znal každý důstojník v pozemské flotile. Zatím ale nebyla nikde zachycena.

RhAtBu - QQYR - dvanáct - patnáct - osm set osmdesát osm tisíc čtyři sta třicet.

To mohlo znamenat, že někdo našel Rhodana a jeho postrádané druhy. Mohl to ale také být špinavý trik.

„Myslíte, že jsme našli stopu Perryho Rhodana?“ ptal se vzrušeně Dawson.

Tšato ospale zamžoural, ale byl naprosto bdělý. O několik vteřin později vydal rozkazy posádce.

Lev se vydal po stopě.

2.

V hangáru LIONU čekaly tři nejmodernější šedesátimetrové lodě typu Pulec. Všechny výsadkové čluny měly lineární pohon. Takové malé lodě byly důležité především pro bitevní lodě, které se vydávaly do nejvzdálenějších oblastí Mléčné dráhy.

Ani ty nejlepší hypervysílače nemohly překlenout nezměřitelné vzdálenosti, které dělily LION od nejbližších sfér zájmů Pozemšťanů. To bylo první, co si Tšato uvědomil, když přístroje LIONU zachytily volání. Bohužel nemá možnost je předat dál některému svazu flotily. Jsou odkázáni sami na sebe.

Podplukovník Nome Tšato si nedělal iluze. Potíže, které je čekají, nemůže LION zvládnout sám.

Když Dawson po chvíli zjistil, že nouzové volání vysílá myšobí křižník TRAMP, učinil Nome Tšato důležité rozhodnutí.

Zavolal si poručíka Walta Heintmana. Podíval se na mladého muže se zřejmým nezájmem.

„Dostanete zvláštní úkol, poručíku," sdělil mu.

Heintman se pokoušel vyčíst z bezvýrazné tváře, co má Tšato v úmyslu. Picot zachytil jeho pohled a musel se usmívat.

„S několika muži nastoupíte do výsadkového člunu LION III, a s tím Pulcem poletíte co nejrychleji ke středu Mléčné dráhy, kapitáne. Přivoláte na pomoc první pozemskou flotilu, která bude na dosah. Jejím veliteli oznámíte, že jsme navázali kontakt s myšobím křížníkem TRAMP, který zřejmě našel stopu Perryho Rhodana."

„Ano, pane," sklapl podpatky Heintman.

„Pospěšte si," uložil mu Tšato.

O čtrnáct minut později vyrazil LION III do kosmu směrem k centru Mléčné dráhy.

„Tamhle letí naše životní pojistka," řekl Tšato Picotovi.

„Určitě ji budeme potřebovat, pane," odpověděl Dan Picot.

LION pokračoval v lineárním letu. Vynořil se znovu do normálního prostoru padesát světelných let od hledaného slunce.

Dawson v jeho soustavě zaměřil bojující flotily Bluesanů.

„Před námi je několik tisíc lodí, pane," oznámil. „Umím si představit, že tahle oblast bude dost nepohodlná pro osamělou pozemskou loď."

Tšato nad tou námitkou jen mávl rukou.

„Bluesané bojují mezi sebou. Mají s tím tolik práce, že nám sotva budou dělat potíže."

„Když dovolíte, pane: je dost případů, kdy se Bluesané znenadání sjednotili, když měli příležitost napadnout pozemskou loď," řekl Dawson.

Tšato zkrřížil svalnaté ruce na prsou. „Osamělá loď opravdu jsme, a musíme s tím počítat. Ale možná by nám pomohl malý trik."

Dan Picot, kléry v minulosti jen taktak přežil tucty velitelových triků, odevzdaně zavřel oči. Kdyby na to přišlo, vynese Tšato Perryho Rhodana rovnou ze žhavého jádra slunce. Jediná úleva, kterou přitom povolí posádce, bude rozepnutý límec uniformy.

„Vyšleme dalšího Pulce," oznámil Tšato. „Majore Vertrigu, připravte se."

Starší důstojník, kterého Tšato oslovil, se zvedl ze svého místa.

„Budete další naše životní pojistka," vysvětloval mu kapitán. „Vaším úkolem bude udržovat s LIONEM rádiové spojení."

„Rádiové spojení?" odfrkl si Picot. „Budou nás odposlouchávat, pane."

„To doufám," prohlásil Tšato. „Vertrig bude pro Bluesany představovat blížící se flotilu pozemských lodí."

No, to jsou krásné životní pojistky vzhledem k tomu, že v oblasti, kam letíme, se to loděmi Bluesanů jen hemží, myslel si Picot, a unaveně se opřel ve svém křesle. Jednoho dne si Tšato ukousne příliš velké sousto a zadává si. Smutné je na tomto, že on, první důstojník Dan Picot, i ostatní členové posádky, budou sdílet osud kapitána.

3.

Myšob se nestane hrdinou ze dne na den. Musí se jako hrdina narodit.

Admirál Gecko - titul admirála si přiřkl sám - to zjistil s konečnou platností, když mu jeden z Unithanů přinesl na můstek mrtvého člena skupiny myšobů a beze slova ho položil na stůl s mapami.

Byl to druhý mrtvý, kterého budou oplakávat myšobové, od té doby, co Bluesané bez oddechu pronásledují malou loď. Unithané ztratili tři své příslušníky.

„Jak se to stalo?" ptal se Gecko chraptivě. Ochrapťel, protože neustále vykřikoval rozkazy.

„V dolní strojovně vypukl atomový požár," řekl tupě Unithan.

Gecko se podíval na kontrolní přístroje. Zásobování energií mu dělalo starosti. Bylo jen otázkou času, kdy energie dojde. Pak se bude loď vznášet v prostoru, neschopná manévrovat, jako jistá oběť bluesanských křižníků. Už teď dělalo posádku těžkost zachraňovat se útoky do lineárního prostoru.

Interkom už nefungoval, takže Gecko používal některé Unithany jako posly.

„Jděte zpátky," přikázal. „Dejte vyklidit spodní palubu. Vyhlaste atomový poplach."

„To už jsem všechno udělal," řekl chobotnatec.

Jindy by Gecka rozzlobilo, že nebyl řádně osloven titulem. Ted' to bral spíš jako projev kamarádství.

Bud' jak bud', našli Perry Rhodana, Allana, Reginalda Bulla, Andrého Noira, Melbara Kasoma a Mory Abroovou. Gecko doufal, že se mu s TRAMPEM podařilo odlákat Bluesany od Rhodana. S Rhodanem zůstali dva další myšobové, Hemi a Bokom, a jak to vypadalo, budou jediní, kdo z posádky TRAMPU přežije.

Gecko se chmurně díval před sebe. Co je to platné, že našel Rhodana, když to nemůže dát vědět Pozemšťanům? Odvážil se s TRAMPEM příliš daleko, v těchto končinách Mléčné dráhy nehlídkuje žádná pozemská loď, která by zachytila volání TRAMPU.

Osvětlení na můstku začalo blikat. Gecko věděl, co to znamená. Za několik okamžiků spadne TRAMP znovu do normálního prostoru, protože motory už loď déle neudrží v lineárním letu. Tím dostanou Bluesané příležitost zorientovat se. Gecko už viděl, jak se na ně řítí a pálí na jejich šedesátimetrovou loď. Ochranný štít TRAMPU dlouho nevydrží. Ale tak jako tak, jsou odsouzeni k záhubě, když ne zvenčí, tak určitě požárem zevnitř. A to bude konec admirála Gecka a jeho „bitevního křižníku" TRAMP.

Osvětlení na můstku ještě víc zesláblo. Pak TRAMP vypadla do normálního prostoru. Gecko zapnul obrazovky prostorové orientace. Na jedné straně byl jen černý vesmír a vzdálené hvězdy, jejichž slabý třpyt Geckovi připomínal, jak moc se vzdálil od domova. Na druhé straně se hemžily lodi Bluesanů. A Gecko věděl, že ve stejné chvíli také oni vidí nebo aspoň zaměřují TRAMP.

Gecko se zoufale drbal za velkýma ušima. Byli v opravdové bryndě. Popohnal unithanské techniky, aby se pokusili přimět už tak přetížené motory k ještě většímu výkonu, ale nedoufal, že se jim povede ještě jednou se zachránit do lineárního prostoru. TRAMP se otrásla. Ted' se rozpadne, pomyslel si Gecko. Zavřel oči a čekal na smrt. Místo toho

uslyšel vítězný pokřik Unithanů. TRAMP se ještě jednou vyšvihla do librační zóny!

Tentokrát netrval lineární let ani sedm minut. Když se TRAMP vrátila do normálního prostoru, věděl Gecko, že další pokus Unithanů by byl marný. Přesto dál vykřikoval nesmyslné rozkazy a upřeně se díval na obrazovku, kdy se objeví nepřátelské kosmické lodi. Hyperkom pořád ještě vysílal známé nouzové volání: RhAtBu - QQYR - dvanáct - patnáct - osm set osmdesát osm tisíc čtyři sta třicet...

Kapitán Nome Tšato dal rozkaz opustit zónu poloprostoru, když se LION dostala na okraj neznámé sluneční soustavy. Hned začala rozsáhlá prostorová měření. Flotilu Bluesanů nebylo možné přehlédnout.

Lodě Bluesanů ztěžovaly zaměření TRAMPU. Konečně se to Dawsonovi a jeho lidem podařilo. Sdělili Tšatovi přesné místo, kde je myšobí křižník.

„Zkuste s TRAMPEM navázat kontakt," přikázal Tšato. „Řekněte jejich veliteli, že vezmeme posádku na palubu."

Tšatovi bylo jasné, že TRAMP z nějakého důvodu nemůže uprchnout z této sluneční soustavy. Nebyl žádný logický důvod, proč by se ta malá loď měla dál vystavovat nebezpečí, které jí hrozilo od přesily Bluesanů. Tšato předpokládal, že jde o poruchu pohonné jednotky. Proto se už také myšobí loď nemůže skrýt do lineárního prostoru.

Dan Picot napjatě sledoval dění na obrazovkách.

„Nemůžu si pomoci, pane," řekl, „ale myslím, že když poletíme k TRAMPU, riskujeme krk."

Tšato zívá do dlaně. Pohodlně se zavrtěl v křesle.

„Bluesané o nás zatím nevědí. Musíme být rychlejší než oni, to je všechno."

To bylo opravdu všechno. Picota mrazilo. Jeho tvář ve světle přístrojů vypadala tmavozelená.

„Působíte dojmem starého člověka, Dane," poznamenal soucitně kapitán.

„Taky jsem starý člověk," odsekl Picot. „Jenom se dívím, že jste si toho všiml, pane."

„Asi se dost nestarám o blaho své posádky," připustil ospale Tšato. Ničím nenaznačil, že by na tom chtěl něco změnit.

„Mám potíže se žaludkem," prohlásil mrzutě Picot. „Kromě toho mi tahle služba jde na nervy."

„Mám navrhnout, aby vás dali do penze, Dane?" ptal se měkce Tšato.

„Já vydržím hodně," zavrčel Picot. „Už jsem přežil víc velitelů, pane."

Před další uštěpačnou poznámkou uchránil Picota Dawson, který přišel s další zprávou.

„Velitelem TRAMPU je admirál Gecko," řekl mimochodem Tšato. „Znáte toho významného muže, Dane?"

„Nikdy jsem o něm neslyšel, pane," odpověděl Picot. „Třeba je to trik."

„Ne, je to myšob," prohlásil lakonicky Tšato. „Na palubě TRAMPU vypukl atomový požár. Pohon nefunguje. Gecko se obává, že posádka nepřežije další útok Bluesanů. Tady se to jmenuje soustava Simban. Kolem jejího slunce krouží tři planety. Perry Rhodan a ostatní pohřešovaní jsou na druhé planetě jménem Roost. Podle Gecka v současné době nejsou v nebezpečí." Tšato vrátil Dawsonovi záznam s depeší z TRAMPU. „Ať se připraví k přechodu na palubu LIONU," řekl. „Vyprostíme je z TRAMPU."

Tšato převzal řízení lodi. Většina kapitánů dávala přednost autopilotu, vedenému údaji z počítače. Tšato se raději spoléhal na svůj instinkt.

Dan Picot věděl, jak obtížným manévrem bude přizpůsobit rychlost LIONU mnohem menší lodi. A TRAMP jim při přiblížování nemůže nijak pomoci.

Ještě jednou se LION vnořila do poloprostoru, a pak už měli TRAMP na dohled. Na obrazovkách bylo vidět, jak je její spodek

rozpálen do červena. Atomový požár se co nevidět přenesl i nahoru. Zbylí členové posádky se pravděpodobně už shromáždili u východu. V současné době nebyly v bezprostřední blízkosti žádné lodi Bluesanů.

„Připravte se, Duprene!“ zavolal Tšato na hlavního programátora, aniž odvrátil pozornost od kontrolních přístrojů. Picot a Duprene si vyměnili nechápavé pohledy. Co má Tšato v úmyslu?

Vypadalo to, že se LION přehnala těsně nad malou lodí. Picot si pomyslel, že Tšato minul cíl, ale pohled na kontrolní přístroje mu ukázal, že TRAMP visí pod nimi, přitahována velkou hmotností bitevního křižníku.

„Tažné paprsky!“ zvolal tlumeně Tšato.

Pole začalo působit. Neviditelné ruce přitáhly TRAMP k dolní části LIONU.

Tšato se zeptal tak klidně, jako by šlo o pouhé cvičení: „No, Dawsons?“

„Čekají už u východu, pane. Všichni mají skafandry.“

„V pořádku,“ přikývl Tšato. Zapnul automatické řízení a pokynul hlavnímu programátorovi. „Pojďte, Duprene.“

Vyšli spolu, z můstku. Antigravitační šachtou sjeli k východu v dolní palubě. Tšato ukázal na skafandry, které tu visely. Jeden si rychle oblékl.

„Budeme přestupovat,“ řekl stručně.

Duprene se na nic neptal. Kapitán jistě ví, co dělá. Rychle se také oblékl a už stáli v otevřeném výstupu. Nad nimi se klenula koule LIONU. TRAMP odtud nebylo vidět. Duprena zamrazilo při myšlence, že jednoduše vykročí do temného prostoru. Jistě, při výcviku už to zažil, ale tam na něho dával pozor instruktor. Tady to byl krok do nebezpečí.

Nome Tšato zřejmě vytyčil jeho váhání. Na okamžik se k němu obrátil. „Jen odvahu,“ zabručel a odrazil se. Vzápětí viděl Duprene trysku jeho hnacího agregátu. Odrazil se za ním a zapnul svůj agregát na nejvyšší výkon, jak ho učili. Sledoval Tšata pod spodek LIONU. Tam už byla TRAMP, svítila do tmy rozžhavena požárem. Oddělily se

od ní další světlé body. Byla to její posádka, která opouštěla svou loď a přesouvala se na palubu LIONU.

Duprene míjel trosečníky a stále se blížil k TRAMP. Konečně přistál v těsném východu a Tšato ho vtáhl dovnitř.

„Vypněte svůj agregát," řekl klidně kapitán.

Duprene zahanbeně provedl příkaz a následoval velkou postavu do nitra lodě. Došlo mu, že jdou na můstek.

„Budete umět zacházet s jejich počítači?" zeptal se Tšato.

„Jistě, pane," ujistil ho Duprene. Mrtvý myšob na stole s mapami ve špatně osvětleném můstku mu klidu nepřidal, ale jistota se mu vrátila, když se sklonil nad přístroji.

„Naprogramujte to," přikázal Tšato. „Zaříd'te, aby za deset minut začala TRAMP střílet ze všech zbraní."

Duprene polkl nasucho. Napadlo ho, kde bude za deset minut on. Myslí si Tšato, že se v tak krátké době dostanou zpátky do bezpečí?

„Nač čekáte?" zeptal se Tšato. Duprene vzdychl a dal se do práce. Chvilí byl v pokušení těch deset minut aspoň zdvojnásobit, ale představil si, co by udělal Tšato, až by to zjistil, a raději na to zapomněl.

„Hotovo," vyhrkl. Tšato přešel ke stolu s mapami a vzal do náručí mrtvého myšoba. Duprena to ohromilo. Nebyl by čekal od velitele nějaký projev citu nad smrtí jiné bytosti.

Spěchali spolu k východu. Tentokrát Duprene nezaváhal. Poháněla ho představa, co se stane za necelých deset minut. Vyskočili z malé lodi zároveň a vedle sebe se vznášeli k LIONU.

Sotva se za nimi zavřel vstup, strhl Tšato z hlavy přílbu a zapnul interkom.

„Haló, Dane. Jsou všichni trosečníci na palubě?"

„Ano, pane," odpovídal Picot. „Právě jim přidělujeme kabiny. Admirál Gecko trvá na tom, že zůstane tady na můstku."

„Dobře, Dane," řekl klidně Tšato. „Teď odtud zmizíme. Přejděte okamžitě do lineárního letu."

„Rozumím," potvrdil Picot.

Tšato se usmíval, když svlékal skafandr. Teprve teď si Duprene uvědomil, že velitel nepřinesl mrtvého myšoba na palubu. Předpokládal, že ho odhodil venku.

Na můstku diskutoval mrzutý Dan Picot s myšobem v nápadné uniformě. Když Tšato usedl zpět do svého křesla, obrátil se Gecko k němu. Picot neskrýval úlevu.

„Vy jste kapitán téhle lodi?“ zeptal se Gecko pisklavě.

Tšato sledoval na přístrojích vzdálenost LIONU od TRAMP.

„Myslím, že jsme dost daleko,“ řekl. „Nedáme si ujít to divadlo.“

Gecko pěnil vztekem, že ho přehlížejí.

„Zdá se, že jste mi nerozuměl,“ zavřeštěl.

Tšato si zašťoural ukazováčkem v uchu. „Vy jste jeden z těch zachráněných lidí?“ zeptal se bez zájmu, aniž se na Gecka podíval.

„Lidí?“ prskal Gecko celý bez sebe. „Já jsem admirál Gecko.“

Tšato nedbale mávl rukou. „Vyved'te admirála odtud,“ přikázal. „Ruší.“

Dan Picot šetrně, ale důrazně vystrčil protestujícího Gecka z můstku a vrátil se ke kapitánovi. Tšato ukazoval na zaměřovače.

„Tenhle malý bod je TRAMP,“ vysvětloval. „Tohle jsou Bluesané, kteří na ni útočí.“ Podíval se na hodiny. „Ani jsem nečekal, že to tak pěkně vyjde.“

Přístroje ukázaly silný výboj energie v bezprostřední blízkosti TRAMP.

„Duprene nastavil všechny zbraně ve vraku,“ vysvětloval Tšato. „Bluesané si teď budou myslet, že se TRAMP zoufale brání. Přirozeně tu malou loď zničí. O nás zatím nevědí, takže by to mohlo vyjít. Budou si myslet, že zničili všechny protivníky.“

Picot mlčky přikývl. Když byl Lev v nebezpečí, byl lstivý a prohnáný.

O pár vteřin později TRAMP vybuchla.

„A teď,“ řekl Nome Tšato, „zachráníme Rhodana.“

Tan Pertrec upíral své kočičí oči na řadu obrazovek. Jeho diskovitá hlava na tenkém krku byla lehce nakloněna ke straně. Tan Pertrec přemýšlel.

Uvažoval, jestli se má řídit rozkazem svých nadřízených a zničit obyvatelstvo planety Roost. Nebránily mu v tom žádné skrupule. Spíš bral v úvahu výsledky řady hypnotických výsledků domorodců.

Bylo tu odůvodněné podezření, že na Roostu jsou Perry Rhodan a další vedoucí osobnosti nepřátelského impéria. Když Bluesané zničili malou loď Pozemšťanů, nikdo už nemohl uprchlíkům na Roostu pomáhat. Domorodci mají příliš velký strach z Bluesanů. Za těchto okolností mohl Tan Pertrec oprávněně doufat, že zajme pro svůj lid ty nejvýznamnější Pozemšťany. Tím by vystavili nátlaku nejen impérium, ale také ostatní nepřátelské bluesanské národy.

Tan Pertrec si uvědomoval, jak je riskantní vykládat si po svém rozkazy nadřízených. Když bude mít úspěch, může třeba počítat s poctami a možností povýšení, ale když ne, bude vyslýchán a skoro jistě degradován.

Kapitán bluesanské lodi se snažil hodnotit situaci střízlivě. I když zakalkuloval možnost, že se tu v dohledné době objeví další pozemské lodě, zdálo se poměrně jednoduché Rhodana zajmout.

Každá nepřátelská flotila se bude muset nejdříve vypořádat s loděmi Bluesanů, a mezitím Tan Pertrec bude mít dost času, aby svůj úkol dokončil.

Tan Pertrec byl mladý a ctižádostivý. Rozhodl se, že nezničí ty důležité lidi spolu s domorodci, ale že se jich zmocní.

Z výsledků domorodců věděl, kde přibližně má uprchlíky hledat. Jedna loď ovšem k provedení jeho plánu stačit nebude. Tan Pertrec se napřímil a vydal rozkazy. Od svazu se oddělilo sedm lodí a následovaly vlajkovou loď k planetě Roost. Ostatní křižníky v kruhu střezily Simbanovu soustavu. Tan Pertrec se jistil proti překvapení.

Ať přemýšlel jak chtěl, nenašel ve svém plánu žádnou skulinu. Náhoda mu přihrála šanci na úspěch. Přesto se musel mít na pozoru. Pozemšťané jsou nebezpeční protivníci, kteří často i v beznadějných

situacích nakloní štěstí na svou stranu. I ta jejich nepatrná loď vzdorovala Bluesanům až do úplného zničení.

Na obrazovce viděl Tan Pertrec, že se vlajková loď blíží k planetě. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Tan Pertrec cítil uspokojení. Vychutnával předzvěst velkého triumfu.

Jeho spokojenost se rázem rozplynula, když byla o několik minut později zaměřena cizí kosmická loď.

4.

Dan Picot proklínal den, kdy nastoupil službu na LIONU. Mohl si spočítat na prstech, kolik života mu ještě zbývá. Dosavadní úspěchy Tšatovi zřejmě tak stoupily do hlavy, že už neznal žádné meze.

„Pane," řekl Picot, zoufale se ovládaje, „mezi námi a Roostem hlídkuje nepřátelská armáda. Bluesané nás zlikvidují, než stačíme pomyslet."

Tšato si zadumaně třel bradu. Jeho výraz ale nevyjadřoval žádné starosti. Picot ztrácel naději, že si to velitel rozmyslí. Proč k čertu ten obr nepočká, až dorazí oddíl pozemských lodí a Bluesany zažene?

Odpověď byla nasnadě. Čím déle by čekali, tím větší je pravděpodobnost, že Bluesané napadnou Rhodana a jeho druhy. Tšatovi vlastně nezbývalo nic jiného, než se pokusit o jejich záchranu nějakým zoufalým činem.

Picot se s tím začínal smířovat.

Tšato vzal list papíru a namaloval na něj kruh.

„To je Roost," vysvětloval. „Teď jsme od něj vzdáleni asi milion dvě stě tisíc mil." Vyznačil na papíře bod. „Tohle jsme my, LION."

Picot zíral na primitivní kresbu. Tšato se choval, jako by šlo o formulku pro kámen mudrců. Kapitán nakreslil řadu bodů mezi tečkou, která představovala LION, a kruhem, jímž vyznačil Roost.

„Tady máme nepřátelské svazy. Jsou asi tři sta až čtyři sta tisíc mil od Roostu."

„Ano," hlesl trdnomyslně Picot. „To je strategicky zvolená vzdálenost. Flotila Bluesanů tvoří kruh kolem planety. Když se

budeme chtít k planetě dostat, musíme opustit lineární prostor ještě před jejich loděmi, jinak se nám nepodaří přistát."

Tšato pečlivě táhl tužkou po papíru. Vyznačil čáru od LIONU až těsně za nepřátelskou flotilu.

„Takhle by to mohlo jít," řekl.

Byl to tak absurdní nápad, že Picot potřeboval chvíli, aby ho pochopil. Vzalo mu to dech. Čekal, že Tšato přijde s nějakým mimořádným řešením, ale ne s tak šíleným.

„Nerozumím, pane," řekl Picot nuceně.

„Je to dost nekonvenční myšlenka," usmíval se zasněně Tšato. „Co byste řekl tomu, Dane, když se vynoříme do normálního prostoru až za loděmi Bluesanů?"

„Jsou různé způsoby, jak spáchat sebevraždu, pane," vynutil ze sebe Picot. „Jestli nepovolí planeta, budeme na placku my."

Tšato se hihňal jako děčko.

„Dane, Dane," řekl. „Jak dlouho už spolu křižujeme Mléčnou dráhou?"

Picot ztuhl. Lev udeřil na sentimentální strunu. Bylo nutné být dvojnásobně ostražitý.

„Sedm let, pane," odpověděl pomalu.

„Sedm let," opakoval slavnostně podplukovník. „Podstoupili jsme spolu nesčetná nebezpečí. Bok po boku jsme bojovali s nejhroznějšími protivní..."

„Prosím vás, pane!" skočil mu Picot do řeči. „Sedm let stačilo, abych si vypěstoval žaludeční nervózu a ulcus duodeni. Jsem vám vděčný, že byl mezi námi vždycky přátelský vztah, ale nemůžete žádat, abych souhlasil s tímhle plánem."

Tšato zvažněl. Zadíval se Picotovi do očí.

„Vy jste tolerantní člověk, máte smysl pro humor," řekl mu. „Nikdy bych od vás nečekal, že se mnou poletíte za linie bluesanských lodí na základě mého rozkazu. Chápete, Dane? Já vám nedám rozkaz, abyste mě doprovázel při tomhle podniku. V hangáru je připraven ještě poslední Pulec. Můžete ho použít, Dane. Nic se tím mezi námi

nezmění. Až... jestli se LION zase vrátí, můžete se vrátit na palubu a zaujmout své postavení."

Picot sepal ruce a díval se do prázdna.

„Nic vám neporoučím, Dane," říkal tiše Tšato, „já vás prosím, abyste mi pomohl."

„Pane, můžu něco říct jen mezi námi dvěma?"

„Do toho," vyzval ho Tšato.

„Vy jste ten nejmazanější, nejlstivější, nejtvrdší a nejbláznivější kapitán v celé Mléčné dráze." Pokrčil rameny. „A já jsem ten největší idiot, že jsem se dal přemluvit. Jak to uděláme, pane?"

Tšato položil svou kresbu na desku stolu a uhladil ji velkýma rukama.

„Až se vynoříme za Bluesany, budeme mít pořád ještě skoro rychlost světla. A to ve vzdálenosti méně než dvě stě padesát tisíc mil od Roostu."

Picot tlumeně zasténal.

„To znamená, že nestačíme dost rychle zabrzdit dřív, než dopadneme na planetu," pokračoval Tšato.

„Ale jiná možnost není," namítl vzrušeně Picot, „každá odchylka do strany nás zase přivede mezi nepřátelské lodě."

„Jednu možnost máme." Tšato se naklonil nad nákresem. „Když se nám podaří vést LION těsně kolem Roostu po tečně, aby se loď dotkla horních vrstev atmosféry, můžeme zároveň přibrzdit a vypustit tryskové letadlo."

„Pane, víte stejně dobře jako já, že při takové rychlosti není možné řídit loď kolem Roostu přesně. Když pronikneme jen o pár mil hlouběji do atmosféry, LION exploduje, jako by vrazil do skály. Kromě toho bych rád věděl, koho chcete při tom manévru vysadit v letadle?"

Tšatovy oči až příliš výmluvně vyjadřovaly, koho si pro ten bláznivý manévr vybral. Ale tím se Picot zatím nezabýval. Nevěřil, že k tomu vůbec dojde.

„Myslel jste na účinky, které bude mít naše vynoření se, na planetu?" ptal se.

„Všechno, co o tom víme, je čistá teorie," odpověděl velitel. „Slyšel jsem historky o přerušení lineárního letu v gravitačním poli planety, ale nejsou ověřené. Přesně vzato vůbec nevíme, co se v takovém případě stane. Může se stát všelicos, ale také to může mít takový průběh, jaký předpokládáme."

To je samé jestli a kdyby, myslel si Picot. Dopouštějí se největšího hříchu v kosmonautice, když se spoléhají na nejisté možnosti.

„Seznámím posádku se svým plánem," prohlásil Tšato. Zapnul interkom a pronesl krátký proslov. Otevřeně řekl, že naděje na úspěch je malá. Nabídl každému z mužstva to co předtím Picotovi - aby použili zbývajícího Pulce a pokusili se dosáhnout oblasti ovládané Pozemšťany.

„Každý z nás má svůj díl odpovědnosti za Perryho Rhodana a jeho přátele," dodal na závěr. „Nezapomínejme, že První administrátor často riskoval vlastní život, aby zachránil jiné lidi. Ted' nesmíme váhat pomoci mu v podobné situaci."

Muži na můstku Tšatovi zatleskali. Velitel ještě chvíli vyčkával, ale nepřihlásil se nikdo, že by chtěl loď opustit.

Ke křeslu kapitána se přiblížil myšob Gecko. Ted' už se choval klidně.

„Prosím, vezmete mě na palubu letadla," řekl svým vysokým hláskem. „Na Roostu jsou také dva myšobové, kteří jsou v nebezpečí."

Picota překvapilo, že Tšato přikývl.

„V pořádku, maličký," řekl. „Můžeš s námi."

Gecko se napřímil. „Půjdu na palubu letadla ve své hodnosti admirála," prohlásil důstojně.

Tšato se obřadně uklonil. „Jak si pan admirál přeje," řekl.

Gecko mu velkoryse pokynul a odťapkal. Picotovi se jasně zračila ve tváři nevole.

„Vy opravdu chcete vzít s sebou toho nafoukaného skřítku, pane?" zeptal se.

„Nebude nám překážet," řekl Tšato. „Možná bude docela užitečný. Všechno, co mu v současné době chybí, je trocha čerstvého vzduchu."

Picot viděl, že tím považuje velitel téma Gecko za vyčerpané. Kromě toho se ještě nikomu nepodařilo vymluvit Lvovi něco, co si usmyslel.

Nome Tšato poslal techniky do hangáru, aby připravili tryskové letadlo ke katapultování. Mezitím Duprene a jeho pomocníci nakrmili počítače všemi daty, které měli k dispozici pro výpočet plánovaného kurzu. Picotovi stačilo podívat se na obličej hlavního programátora, aby poznal, že Duprene získá jen přibližné hodnoty. To znamenalo, že se vynoří v blízkosti planety jako slepí. Slepici ovšem obvykle opatrně tápou a neřítí se vesmírem skoro rychlostí světla.

Lev Tšato vědomě riskoval. Nebál se vyrvat loď z lineárního letu v místech, kde to může narušit uspořádání celé jedné sluneční soustavy.

Upozornil na to i Duprene, když předával kapitánovi na pásku připravená data pro řídicí automatiku.

„Jsou to přibližné hodnoty, pane. Když budeme mít smůlu, rozprskneme se v atmosféře Roostu nebo daleko mineme cíl.“

„Vím o potížích,“ řekl klidně Tšato a založil pásek do automatiky. LION začala prudce zrychlovat. Tšato posadil do kapitánského křesla mladého, ale spolehlivého poručíka Netronova.

„Jakmile vysadíte letadlo, začnete prchat před loděmi Bluesanů, poručíku,“ řekl mu. „Myslete na to, že budeme LION ještě potřebovat.“

„Jistě, pane,“ přikývl Netronov.

„Musíte s lodí zůstat tak blízko u Roostu, abyste nás s letadlem mohl kdykoliv naložit, až zachráníme Rhodana a ty druhé.“

„Ovšem, pane.“

„A ještě něco. Během letu udržujte spojení s LIONEM II. Major Vertrig bude na vaše depeše odpovídat tak, aby si Bluesané mysleli, že se k téhle sluneční soustavě blíží velký počet pozemských lodí.“

„Rozumím, pane.“

Kapitán a první důstojník se rozloučili s ostatními. Před můstkem na ně čekal Gecko v plné zbroji, jenom přilba mu ještě visela na zádech.

„Jsem připraven, kapitáne," zapískal vznešeně. „Admirál Gecko těm Bluesanům ukáže, co dovede kosmonaut Impéria, když má pod nohama dobrou loď."

Picot se podíval stranou, ale Tšato s vážnou tváří přikývl. Společně vstoupili do antigravitační šachty.

Lev se probudil po dlouhém spánku, myslel si Picot. Teď jde na lov. Kdo se mu připlete do cesty, ten okusí jeho zuby.

Ale co si namlouvám, řekl si Picot. Se Lvem nebo bez něho, jsme ztracení!

Dan Picot vyhlížel otevřenými vraty hangáru do prostoru, kde se míhaly hvězdy jako ohnivé čáry, a snažil se pochopit, že za okamžik budou s letadlem vymrštnuti ven. Velitel seděl u řídicího pultu letadla. Gecko se v obavách tulil Picotovi k nohám.

„Pozor, Dane!" zavolal Tšato.

Hvězdy zmizely, spolkla je šedá tma. Tryskáč byl katapultován z hangáru jako střela. Bez neutralizátorů přetlaku by tři pasažéři okamžitě zemřeli. Kolem nich vířila mlha.

„Dokázali jsme to!" vykřikl Tšato.

„To už jsme..." vykoktal Dan Picot.

„V tomto okamžiku letíme třicet mil nad povrchem planety Roost," informoval ho Tšato. „Pokusím se zavolat LION."

U Picota se dostavila nervová reakce. Polil ho pot a roztrásl se. Gecko vypadal, že se vzbudil ze sna. Mlčky se vrátil na své místo.

Tšatovi se povedlo bleskově se spojit s LIONEM. Bluesané nemohli tak krátký hovor zachytit.

„Na palubě LIONU je všechno v pořádku," referoval pak Tšato. „Doufejme, že Netronov i my budeme mít štěstí i nadále."

„Hrom do toho, pane!" ulevil si Picot. „Nevěřil jsem, že to dokážeme."

„Já taky ne," přiznal se Tšato. „Ale když už jsme tady, uděláme všechno, abychom Perryho Rhodana našli."

Na okamžik si poručík Netronov nebyl jistý, jestli LION vydrží. Při té šílené rychlosti je silně brzdil i řídký vzduch v nejvyšší vrstvě atmosféry.

Netronov byl rád, když se bitevní křižník zase vrátil do volného prostoru. Ulehčilo se mu, když zachytili krátký impulz z tryskového letadla. Sotva se ale vzdálili od Roostu, vyslídila je flotila Bluesanů. Zaměřovače LIONU zachytily tři nepřátelské kosmické lodě, které bleskově změnilly kurz směrem k nim. Netronov dal pokyn Dawsonovi a ten hned začal vysílat hyperkomem nouzové signály. LION II, vzdálený padesát světelných let, hned odpověděl. Major Vertrig tlumil sílu signálů, aby se zdálo, že přicházejí z větší dálky. Pokud nebyli Bluesané jasnovidci, museli teď věřit, že se blíží flotila Pozemšťanů.

Poručík Netronov s uspokojením sledoval, že útočící lodě na chvíli zaváhaly. Pak ale Bluesané pokračovali v útoku, protože zřejmě usoudili, že bezprostředně nehrozí nebezpečí. Netronov záměrně zůstal v normálním prostoru. Se třemi loděmi protivníka si LION poradí. Jeho sedm transformačních děl byla strašlivá útočná síla.

O minutu později zbraně promluvily.

5.

Pásové vozidlo se převalilo přes hnědý kopeček rašeliny. Jeho pásy drtily rostlinstvo. Jako pravěké zvíře se odplazilo z planiny. Když se zastavilo mezi prvními stromy, otevřely se dveře kabiny a vykoul vousatý obličej.

„Vsadím se, že tu dlouho nevydržíme," prohlásil Melbar Kasom. Vedle něj se ve dveřích objevil Rhodan. Zkoumavě se rozhlédl a vrátil se do nitra kabiny.

Kasom se přehoupl přes okraj vozidla a nohou opatrně zkoušel půdu. Když se nezabořil, vystoupil z pásáku a dupal kolem dokola.

„Všechno v pořádku!" zavolal.

Opatrnost byla na místě, protože všude okolo byla spousta bažin. Obývali je většinou neškodní býložravci, ale byli mezi nimi i obrovští ještěři, kteří by mohli ohrozit jejich vozidlo.

Potom co Bluesané vyslídili jejich úkryt v horách, zamířili uprchlíci do nížiny, aby hledali bezpečí v pralesích.

S Geckovou „bitevní lodí" ztratili kontakt. To nemohlo znamenat nic jiného, než že TRAMP už neexistuje. Rhodanovi bylo jasné, jak

malá je naděje, že nouzové volání TRAMP zachytila některá pozemská loď.

Ted' vylezl z vozidla i Perry Rhodan a za ním Atlan, Bully a André Noir. Unavená Mory Abroová zůstala uvnitř spolu s myšobý Hemi a Bokomem, kteří přistáli s pásovým vozidlem schopným létat před časem na planetě.

V současné situaci byli myšobové a André Noir neocenitelní, protože dokázali včas vycítit pátrající loď Bluesanů.

Rhodan byl přesvědčen, že Bluesané vědí o jejich přítomnosti na Roostu. Jinak si neuměl rozsáhlou pátrací akci vysvětlit. Za normálních okolností by se Bluesané spokojili s vyhlazením obyvatelstva Roostu, aby uvolnili planetu pro své potomky.

Kasom čekal za vozidlem. „Mám hlad," prohlásil podrážděně. „Sním ještěra, až ho ulovím."

„Kručí vám v žaludku jako kdyby bylo malé zemětřesení, Kasome," usmíval se Rhodan. „Jenže vám nezbude nic jiného, než žít dál z ovoce jako my."

„Už jsem z toho celý zežloutl," stěžoval si ertruský obr.

Měli už záchranu tak blízko, že je nezdár zasáhl dvojnásobně. Přesto neztráceli humor.

Prohlédli si okolí. Kasom nasbíral náruč jedlých plodů.

Najednou se z vozidla vynořila Mory Abroová. Přes trampoty, které měla za sebou, vypadala stále přitažlivě. Zvedla ruku a zamávala mužům.

To byl poslední pohyb, který Rhodan v příštích minutách vnímal jasně. Vypadalo to, že Mory začala vibrovat, rozpadla se na kousíčky, které se vyskytovaly vícenásobně. Rhodan potřeboval celou vteřinu, aby pochopil, že vibruje všechno, i jeho vlastní tělo, že celou planetou probíhá chvění, které jako by vycházelo z jejího nitra.

Mory vykřikla a zmizela ve vozidle. Muži kolem Rhodana se potáceli jako bezmocné loutky. Bombardují je Bluesané, nebo jde o obrovskou přírodní pohromu? Otřesy sílily. Rhodan ztratil rovnováhu a upadl na obličej. Chtěl se podepřít rukama, ale půda před ním uhnula, pak se zase zvedla a málem mu zlomila zápěstí.

Viděl, že Noir, Atlan a Bully také leží na zemi. Jen Melbar Kasom se držel na nohou, obličej stažený námahou.

Jeden z obrovských stromů se s ohlušujícím praskotem nachýlil. Jeho kořeny se vymaňovaly z bažinaté půdy.

Padne na vozidlo, pomyslel si Rhodan a zoufale se snažil doplazit se k pásáku. Půda pod ním se chovala jako obrovský kuň, který se snaží shodit jezdce. Strom se nakláněl pořád víc, jeho listí plachtilo vzduchem. Když byl Rhodan ještě asi čtyři metry od vozidla, strom konečně vyrval kořeny ze země. Rhodan chtěl vykřiknout, ale měl vyprahlé hrdlo. Obrovský strom se zřítíl jen několik metrů od pásáku. Jedna jeho větev šlehla Rhodana, který si chránil hlavu pažemi. Obloha nad lesem náhle sinavě zežloutla.

Prerušila některá bluesanská loď lineární let příliš blízko planety? Nebo se v jejím gravitačním poli vnořila do hyperprostoru?

Konečně otřesy ustaly. Rhodan s námahou vstal a rozhlédl se. Kasom, Bully a Noir stáli poblíž. Atlan zmizel. Rhodan uviděl velkou trhlinu v zemi, která ho dělila od ostatních mužů. Pocítil úzkost. Pohrbil Arkonidana sesuv půdy nebo spadl do hluboké rozsedliny?

„Myšobové!" volal Bully z druhé strany rozsedliny. „Ať Hemi a Bokom zkusí Atlana telekineticky vytáhnout!"

Rhodan opatrně přistoupil k drolicímu se okraji trhliny a naklonil se. „Atlane!" zavolal. Pak ho uviděl. Arkonidan ležel asi deset metrů pod ním na výčnělku v rozsedlině. Každou chvíli se mohl výčnělek utrhnout a sjet s Atlanem dolů. Atlan byl naživu. Tiskl se ke stěně. Obličej měl velmi bledý.

„Dostaneme tě ven," zavolal Rhodan. Otočil se a pospíchal k vozidlu. Dva myšobové se ustrašeně krčili v kabině.

„Pojďte se mnou," přikázal jim Rhodan. „Atlan měl nehodu. Musíme ho vytáhnout z rozsedliny."

Hemi a Bokom ťapali za ním. Rhodan je netrpělivě vzal do náručí a odnesl je na místo. Atlan stále ještě ležel na výstupku.

„Zkuste ho zvednout!" nakázal myšobům. Věděl, že nemají ani zdaleka schopnosti Guckyho, ale společně by to mohli dokázat. Všichni napjatě sledovali Atlana. Konečně se Arkonidan zvedl

z výběžku a klouzal do výšky. Vznesl se z rozsedliny a nešetrně zuchl metr od ní. Rhodan mlčky plácal myšoby po ramenou.

„Zvedli jsme ho," zapískala hrdě Hemi.

Ostatní obešli trhlínu a přišli na jejich stranu. Atlan už stál a čistil si šaty. Když se chtěli vrátit k pásáku, čekalo je další nemilé překvapení. Mezi nimi a vozidlem stál ještěr. Zvíře vypadalo zmateně. Na masivním těle se kýval dlouhý krk, zakončený širokou hlavou s tupě zírajícíma očima.

Monstrum zamířilo k pásáku a vrhlo se na něj celou vahou. Bylo podrážděné. Vozidlo pro něj zřejmě představovalo nebezpečného protivníka. Pak začala nestvůra bičovat pásák mohutným ocasem.

„To zvíře ho zničí," zašeptal zuřivě Bully. „A my ani nemáme zbraň, abychom ho zarazili."

Atlan a Kasom začali hlasitě křičet a mávat rukama, aby nestvůru odlákali, ale neměli úspěch.

Tvor vylezl z bažin, když se Roost otrásal. I když zrovna nebyl ve svém živlu, byl to mocný protivník.

Teď se zvíře otočilo a útočilo na pásák zase předkem. Vozidlo dostávalo pořádně zabrat. Všichni věděli, co by pro ně ztráta pásového vozidla schopného letu znamenala: nevyhnutelně by padli do zajetí Bluesanů.

Melbar Kasom se rozběhl k vozidlu.

„Zůstaňte s námi, Kasome!" křičel za ním Atlan. „Zbláznil jste se?"

Zdalo se, že ho Ertrusan neslyší. Doběhl k pásáku ve chvíli, kdy se zvíře chystalo znovu zaútočit. Když ještěr uviděl muže, na chvíli zaváhal. Kasom oběhl vozidlo. Krk ještěra ho sledoval jako dlouhý ohebný had.

Přihlízející na planině zatajili dech, když se Melbar Kasom mohutným skokem vyšvihl pravěkému obrovi na záda. Ještěr nepochopil, co se stalo. Jeho malá zlovlná očka se nerozhodně rozhlížela. Kasom šplhal jako opice na tvorův krk. Teprve pak ho protivník ucítil. Trhl krkem dozadu a Kasom poskakoval jako na hřbetě vyhazujícího koně. Objal krk oběma rukama.

„Honem!" vykřikl. „Do pásáku!"

Dokud měla nestvůra co dělat s Kasomem, nemohla se starat o jejich vozidlo. Rhodan kývl na ostatní. Bully a Atlan vzali myšobý do náručí. Všichni utíkali k pásáku. Rhodan skočil dovnitř první a vtáhl za sebou Mory Abroovou. Celý zpocený padl do sedadla pilota a nastartoval. Přepnul na let, ale pásák se nezvedal.

„To monstrum poškodilo létací zařízení," vyrazil za sebe Rhodan. Zapnul pohon pásů na zpětný chod. Pásky se zařezávaly do bažinaté půdy, ale vozidlo couvalo na planinu. Rhodan musel dávat pozor, aby nesjel do rozseldiny.

Z kabiny viděli, jak Kasom seskočil z ještěra a běžel za pásákem. Zvíře se nemotorně chystalo pronásledovat ho. Atlan zatím prohlížel létací zařízení.

„Je to jen několik uvolněných kabelů!" zavolal na Rhodana. „Za chvíli to bude spravené."

Kasom naskočil z boku a vklouzl otevřenými dveřmi. Vedral se s ním dovnitř oblak zápachu bahna.

„Copak, nebyl to pro vás vhodný úlovek na rožnění?" zeptal se suše Noir.

„Ale ano," odpověděl klidně Kasom, „jenom nevím, kdo by otáčel rožněm."

Nestvůra o ně náhle ztratila zájem a zmizela v lese. Rhodan si oddechl a opřel se. Atlan odstranil závadu a pásák se odlepil od země. Rhodan zakroužil nad planinou. Teprve teď viděli rozsah škod. Padlé stromy ležely jeden přes druhý, ze země vystupovaly páry. Nad lesem zachytil jejich vozidlo horký vítr a zvedl je půl míle do výše.

Rhodan uviděl v dálce obrysy pohon a zamířil k nim. Mory si přišla sednout k němu.

„Jak dlouho budeme ještě utíkat, pane Rhodane?" ptala se.

„Záleží na tom, jestli nás dřív unaví utíkat nebo Bluesany nás honit," odpověděl přímo Rhodan.

„Myslíte, že nás brzy přiletí nějaké loď zachránit?"

„Ne. TRAMP zřejmě Bluesané zničili. Její vysílačka nemohla dosáhnout až k nejbližším pozemským lodím. Mohla by nám pomoci

jen náhoda, kdyby některá naše loď hlídkovala v téhle oblasti Mléčné dráhy."

„Co by znamenalo naše zajetí Bluesany?"

„To záleží na politických okolnostech," odpověděl vyhýbavě Rhodan. „Pravděpodobně by nás použili k vydírání."

Náraz větru odhodil vozidlo stranou a Rhodan musel vyrovnat kurz. Les už skoro přeletěli, když začal motor vynechávat. Vozidlo rychle ztrácelo výšku. Rhodan už zřetelně viděl rovinu na úpatí hor.

Bully přišel dopředu a starostlivě se podíval na kontrolky.

„Udržíš ho ve vzduchu?" zeptal se Rhodana.

„Ta nestvůra toho zničila víc, než se na první pohled zdálo," odpověděl Rhodan. „Snad se ještě dostaneme na tu rovinu!"

Z roviny vál silný vítr, který je stále snášel stranou. Spustil se teplý tropický déšť. Motor znovu vysadil. To už pásák letěl podstatně pomaleji a rychle klesal. Když už se málem dotkli vrcholků nejvyšších stromů, zaznělo něco jako výbuch a motor se zase rozběhl. Rhodan si na chvíli oddechl.

Stromy zůstaly vzadu. Letěli už nad rovinou, která se prostírala až k horám. Liják zaléval kabinu.

„Budu muset přistát," oznámil Rhodan. „Držte se!"

Pásák hladce přistál. K horám to bylo ještě tři až čtyři míle.

„Tady by nás Bluesané hned našli," řekl Bully. „Musíme se dostat dál."

Rhodan, Bully a Kasom vylezli ven a obcházelí vozidlo. Bully našel promáčkuté místo, kam zřejmě ještě narazil plnou vahou. Společně zjišťovali škody.

„Místy je přerušený přívod energie k motoru," hlásil Bully zpod vozu. „Nemyslím, že to dokážem spravit. Nemáme na to náhradí ani čas."

„Musíme zkusit pokračovat po pásech," navrhl Kasom. „Ty snad fungují."

Vrátili se dovnitř a Bully převzal řízení. Motor zavyl a pásák se sunul dopředu. Na rovině dosahoval rychlosti nejvýš třicet mil za

hodinu. Rhodan doufal, že se dostanou k horám dřív, než se zase objeví Bluesané.

Atlan vyslovil, nač všichni mysleli: „Vypadá to, že náš útěk brzy skončí. Jestli se Bluesané ještě jednou objeví, jsme ztracení.“

Pásák se těžkopádně sunul k horám jako šedý přízrak v hustém dešti. V rozlehlé rovině se zdál malý a ztracený.

Tan Pertrec bojoval s panikou, která se ho zmocňovala. Ti nevypočitatelní Pozemšťané zase jednou ukázali, jak jsou nebezpeční. Nemohl potlačit obdiv k manévru nepřátelského velitele, který se odvážil doletět lineárním letem až těsně k planetě a pak se vynořit do normálního prostoru. Zároveň to ale ukazovalo, k jak zoufalým prostředkům musí protivník sahat. To velitele Bluesanů uklidňovalo. Bezpochyby jde o jedinou osamělou loď Pozemšťanů, která se snaží odlákat je od Roostu.

Tan Pertrec byl připraven obětovat několik lodí za cenné zajatce. Dal pokyn velitelům tří lodí, aby se o protivníka postarali. Sám pokračoval v dosavadním kurzu. Chtěl posílit pátrací oddíly nad Roostem.

Když se Pertrecova loď vnořila do atmosféry planety Roost, vrátila se mu opět rozvaha. Objevením se nepřátelské lodi se vlastně nic nezměnilo. Jeho nadřazení ho jistě pochválí, když přivede zajatce. Případnou ztrátu některých lodí může svést na bitvu s nepřátelskými Bluesany.

Pak dostal zprávu o záhadných rádiových depeších, které zachytili. Brzy je rozluštili. Pozemská loď volala o pomoc. A dostala odpověď.

Tan Pertrec znejistěl. Jeho radisté mu tvrdili, že nepřátelská flotila je příliš daleko, než aby mohla okamžitě zasáhnout. Mohla by tu ale být dřív, než skončí akce na planetě Roost. Tan Pertrec se přesto domníval, že má dost času.

Když vlajková loď Bluesanů pátrala nad povrchem Roostu, zničil LION první ze tří útočících kosmických lodí transformačním dělem. Tan Pertrec o tom dostal vzápětí zprávu. Věděl, že teď bude těžké zabránit mužstvu, aby se nemstilo na zajatcích.

Jeho loď letěla nad rozlehlým lesem. Pak se ozvaly zaměřovače. Kapitán vyskočil ze židle. Tam někde dole je malý létající stroj Pozemšťanů. Kočičíma očima visel na obrazovce. Vletěli do deště. Za lesem se ukázala temná rovina, sahající až k horám. Tam jsou určitě uprchlíci.

6.

Cítil, že ho někdo bere za rameno. Pak slyšel, jak na něho volají.

„Kapitáne! Pane, probud'te se!"

Poručík Walt Heintman zápasil s olověnou únavou a pak otevřel oči. Oslňující světlo ho donutilo oči přimhouřit.

„Co se děje?" mumlal nejistě.

Rázem procítl. Už věděl, kde je. V šedesátimetrové lodi, v Pulci nesoucím jméno LION III.

Raději ani nevzpomínal na vzdálenost, kterou urazili. Třikrát byl LION III na své cestě východní částí Mléčné dráhy napaden, jednou se jen s velkým štěstím zachránili před pádem do obrovského rudého slunce.

„Lituji, že vás musím vzbudit, pane," říkal seržant Omar Habul. „Ale dostali jsme se do okrajové zóny galaktického centra."

Heintman se podíval na hodinky. Spal sotva dvacet minut. Žádný div, že se cítí takhle.

„V pořádku, seržante," odpověděl. Vstal a podíval se na kontrolní přístroje.

„Hned odvyšlejte tajný nouzový signál," nařídil. „Třeba budeme mít štěstí a nějaká loď nás uslyší."

Jejich dosavadní pokusy spojit se s nějakou pozemskou lodí byly marné, místo toho na sebe třikrát upozornili nepříteli, kterému jen stěží unikli.

Další hodinu letěli v normálním prostoru směrem k centru Mléčné dráhy a nepřetržitě vysílali nouzový signál, který oznamoval, že byla někde zachycena stopa Rhodana. Pak dostal LION III odpověď.

„Tady je ALORA, vlajková loď Nayharovy speciální flotily," zazněl klidný hlas. „Slyšíme vás dobře. Prosíme o další údaje."

Heintman uvedl souřadnice LIONU III a představil se jako jeho velitel. Navázali také obrazové spojení. Na obrazovce se objevila hranatá, ale sympatická tvář.

„Z ALORY mluví admirál Role Nayhar," řekl muž.

Heintman vzdychl úlevou. Není to sice Pozemšťan, ale patří k loďstvu Impéria.

„Promiňte, pane," řekl Heintman. „Než vám sdělím víc, musím vás požádat o vaši přesnou identifikaci."

„Nestačí vám, že znám nouzový signál?"

„Cestou sem nás napadly lodě různých národů, i když mezi Zemí a těmi národy nebyla vyhlášena válka."

„Rozumím," odpověděl Nayhar. Jeho silný hlas rozechvěl membránu. Heintman poznal, že admirál je rodem Epsalan. Epsalané byli známí svou spolehlivostí.

„Já jsem admirál Nayhar," řekl admirál. „Mluvím s vámi osobně, protože váš nouzový signál má stupeň naléhavosti jedna. Od vrchního velitele USO jsem dostal rozkaz proniknout se svou flotilou do zájmových otlastí Bluesanů a odstranit na místě případné potíže. Stačí to zatím?"

„Ano, pane," přikývl Heintman. Stručně referoval o akci LIONU. Nayhar ho občas přerušoval otázkami.

„Můj svaz má sto padesát osm lodí. Z toho je dvaadvacet nejmodernějších bitevních křižníků, zbytek jsou těžké a lehké křižníky. Na všech lodích jsou elitní posádky USO. Spokojen, poručíku Heintmane?"

Heintman přikývl. Právě chtěl admirála varovat před loděmi Bluesanů, ale síla jeho flotily mu připadala dostatečná.

„Může mne přijmout některá vaše loď, pane?" zeptal se. „Náš Pulec už dosáhl hranice své výkonnosti."

„Jedna z lodí naloží LION III," slíbil Nayhar. „Svaz se vydá do oblasti, kterou jste označil."

Rozloučili se. Heintman doufal, že pomoc přijde včas. Věděl, že on udělal pro záchranu Rhodana vše, co bylo možné. Unaveně sklesl do

svého křesla. Teď už mohli jen čekat na loď, která je přijme do svého hangáru.

„Přál bych si, abychom byli na palubě LIONU, pane," poznamenal seržant Omar Habul.

„Ano," souhlasil Heintman. „To bych si také přál."

7.

Uvnitř světelné koule, která se rychle rozpínala, dohořívala druhá bluesanská loď. Gigatunové bomby z transformačních děl nezanechávaly žádné zbytky. Ochranné štíty Bluesanů proti nim nic nezmohly.

Třetí loď už poznamenala LION dvěma zásahy. Jeden zničil lodní observatoř, kde zahynul jeden člen posádky a tři další museli na ošetřovnu. Druhý výboj energie proděravěl horní kryt lodě. Poručík Netronov vyhlásil poplach pro horní patro a poslal roboty, aby škodu opravili. Tady žádné oběti nebyly. Poškození nemohlo LION omezit v činnosti, ale bylo vidět, že větší počet nepřátelských lodí by mohl být bitevnímu křížníku nebezpečný.

Netronov s úlevou zaznamenal, že se třetí loď Bluesanů vzdaluje. Bylo mu jasné, že získal jen odklad. V této sluneční soustavě se pohybovalo ještě nejméně sto sedmdesát nepřátelských lodí. Zaútočí, až zjistí, jakou úlohu tady LION má.

Ze vzdálenosti padesáti světelných let přicházely pořád ještě depeše z LIONU II. Major Vertrig dělal všechno možné, aby předvedl neexistující flotilu. Bluesany to nutilo pospíchat.

A ve spěchu se snadno dělají chyby.

Zaměřovač hmoty v tryskovém letadle se vyšvihl na nejvyšší hodnotu a zůstal tam. Dan Picot si protíral oči, jako by mu to pomáhalo lépe vidět hustými proudy deště.

„Vypadá to, že je poblíž bluesanská loď," konstatoval Tšato. Poklepal na ciferník zaměřovače. Jehla se zachvěla, ale zůstala, kde byla.

Tryskáč zachytil silný vzdušný proud zespodu a zvedl ho do výšky. Picot si přitiskl obě ruce na žaludek. Tšatův klid mu v této situaci připadal přehnaný. Někde dole se schovávají uprchlíci. Bluesané to také vědí, jedna z jejich lodí tu bezpochyby pátrá nebo už přistála.

„Když jsme my zaměřili Bluesany," řekl Picot kysele, „nejspíš už také oni vědí o nás, pane."

„To je velmi pravděpodobné," přisvědčil Tšato. „Ale přesto nemyslím, že už nás objevili. Nenapadne je, že by se tu mohla prohánět malá kosmická loď. Hledají pásák uprchlíků."

„Mám teď převzít velení?" zeptal se zezadu Gecko.

„Díky, admirále," řekl zdvořile Tšato. „My se s potížemi vyrovnáme sami."

„Chápu, chcete mě nasadit až v rozhodující fázi," řekl Gecko blahosklonně. „Takového postoje si u podřízených vážím."

Picotovi spadla dolní čelist. Tšato se pobaveně usmíval.

Letadlo kleslo níže. Picot viděl, že letí nad lesem. Bylo možné, že pásák přistál někde mezi stromy. Picot by si přál, aby Tšato letěl pomaleji, aby se dalo lépe pozorovat.

Náhle zahalil letadlo ohnivý jas. Picot vykřikl. Pochopil, že proti nim odněkud vypálili paprsek energie. Jejich malá kosmická loď nebyla přímo zasažena, ale stejně padala.

„Držte se," doporučil klidně Tšato.

Letadlo vystřelilo dopředu a kličkovalo mezi vrcholky stromů. Picotovi se dělaly barevné kruhy před očima. Pak začal rozeznávat okolí.

Před nimi ležela rozlehlá rovina. Za ní se rýsovaly obrysy pohoří. Pak uviděl kosmickou loď, která je napadla. Teď už letěla několik mil před nimi, jako obrovský tmavý stín.

„Myslí si, že nás zničili," poznamenal spokojeně Tšato. „Jestli se nepletu, chystají se přistát v rovině."

Tryskáč přeletěl okraj lesa.

„Musíme se nějak dostat na druhou stranu," oznámil Tšato. „Vypadá to, že pásák stojí někde mezi lesem a horami. Bluesané vysadí pátrací oddíl."

Přestalo pršet. Bylo lépe vidět. Diskovitá loď Bluesanů se vznášela nad rovinou a nehučně klesala k zemi. Ať Dan Picot namáhal oči jakkoli, pásák nikde neviděl. Z půdy začaly vystupovat páry. Boční vítr zanášel tryskáč nad rovinu, ale Tšato ho obratně udržoval u kraje lesa, kde je zakrývaly stromy.

Kosmická loď Bluesanů vysunula přistávací podpěry. Picot čekal, že se z hangárů vynoří malé pátrací čluny, ale pravdu měl Tšato. Vyklonila se široká přistávací rampa a Bluesané vystupovali z lodi - na tuto vzdálenost nepatrné postavičky.

„Vycházejí z lodi," mumlal Picot. „Našli snad pásák?"

„Pravděpodobně," odpověděl Tšato. „Ale to ještě neznamená, že v něm uprchlíci jsou. Určitě utekli do hor. Tím se taky vysvětluje, proč Bluesané nevyslali pátrací čluny."

Gecko natáhl čenich, aby taky viděl oknem ven.

„Napadneme je," zasyčel a zaťal pěsti.

„Mlčte, admirále," okřikl ho Picot.

Gecko se napřímil. Bříško se mu třásl rozčilením.

„Tímto jste degradován na seržanta," oznámil Picotovi.

Pohoří mělo tvar podkovy, uvnitř byla rovina. Po stranách dosahoval les až skoro k horám. Když letoun zmizel mezi pahorky, ztratila posádka diskovitou loď z očí. Stoupavý vítr na úbočích mával letadlem, ale Tšato vždycky včas odchytku vyrovnal. Hory byly porostlé křovinami až k vrcholům. Picot viděl místa, která svědčila o sopečném původu.

Podplukovník Nome Tšato vedl tryskáč mezi dvěma plochými vrcholky do úzkého údolí. Udivený Picot viděl, že se chystá přistát. Letadlo dosedlo na úzké plošině pod vrcholkem.

Tšato otevřel dvířka a vyskočil. Naznačil Picotovi, aby zůstal uvnitř. Šplhal po skalách jako kamzík až na vrchol, aby se rozhlédl. Když se zorientoval, rychle se vrátil, nasedl a nastartoval. Picot se na něj tázavě podíval.

„Viděl jsem pásák," referoval Tšato. „Stojí asi tři sta metrů od prvních pahorků. Bluesanská loď je od něj jen půl míle, proto jsme ho od okraje lesa neviděli. Asi dvě stě Bluesanů pospíchá k vozidlu."

Picot polkl. „Dvě stě, pane?“ opakoval. „Co budeme dělat?“

„Musíme teď rychle zjistit, jestli je Rhodan ještě poblíž pásáku.“

Letadlo se přehouplo přes horský hřeben. Teď viděl diskovitou loď i Picot. Zdálo se, že vyplňuje celou rovinu. Pásák proti ní vypadal nepatrný. Směrem k němu se pohybovala armáda mravenců. Bluesané už byli v polovině vzdálenosti.

Aniž Picot odtrhl oči od tohoto výjevu, zeptal se chraptivě kapitána: „Jak se chcete dovědět, kde je Rhodan, pane?“

Tšato se nepříjemně ušklíbl.

„Porozhlédneme se tam dole,“ oznámil.

„Ale. . .“ začal Picot.

Tšato zaplašil jeho námitky mávnutím ruky. „Já vím, nač myslíte, Dane,“ zavrčel. „Bojíte se, že na nás budou z disku střílet. K tomu nedojde, protože mezi námi a jejich lodí bude dvě stě Bluesanů.“

To stačilo. Picot pochopil, co má Tšato v úmyslu. Chce se snést střemhlavým letem podél svahu. Co bude dál, to si Picot neuměl představit, ale nevadilo mu to. Nejspíš to zatím neví ani Lev sám.

Když zaměřovač v pásáku oznámil přílet bluesanské lodi, dal Rhodan povel vystoupit. K horám jim ještě zbývalo asi tři sta metrů. Vozidlo už do úkrytu nedostanou, ale sami mají čas zmizet.

Rhodanovi bylo jasné, že všechno, co udělají, může prodloužit jejich útěk, ale nedá se zabránit tomu, aby byli nakonec zajati.

Sám opustil pásák jako poslední. Kasom nesl oba myšoby na ramenou. Atlan a Mory Abroová už běželi k blízkým pahorkům. André Noir s Kasomem čekali.

„Běžte, Kasome,“ řekl Rhodan klidně. „Vypněte svůj mikrogravitátor, aspoň najdete úkryt dlouho před námi.“

Kasom odspěchal dlouhými skoky. Myšobové se ho pevně drželi. Bully se marně namáhal držet s ním krok.

„Pásák za třicet minut exploduje,“ řekl Rhodan Noirovi. „Nastavil jsem ho na sebezničení. Pojd'te, André.“

Před nimi už Kasom předhonil Atlana s dívkou. Rhodan viděl, že Arkonidan drží Mory v podpaží. Doufal, že mladá žena ještě vydrží tempo útěku.

Také na mutanta Vi se projevila únava a rezignace, aspoň to tak Rhodanovi připadalo. Noir měl hlavu svěšenou a oči upíral do země.

„Už je cítím!" zavolal na Rhodana.

Kousek před prvními balvany se Perry Rhodan zastavil a ohlédl se.

Na druhém konci roviny se objevila loď Bluesanů. Klouzala deštěm jako průhledná skleněná kapka. Ale to byl jen efekt způsobený zvláštním světlem, které se prodíralo mraky.

„Cítím ještě něco," řekl najednou Noir. „Je to... ale ne, určitě se mi to jen zdá."

Rhodan se na něj napjatě podíval, ale Noir bezmocně pokrčil rameny. Vtom se mezi skalami objevil Kasom.

„Myšobové tvrdí, že chvíli přijímali známé myšlenkové impulzy," volal na Rhodana.

Noir a Rhodan se po sobě podívali. Noir se nejistě zašklebil. Za nimi přistávala obrovská loď Bluesanů.

„Možná ty slabé impulzy opravdu znamenají, že je blízko někdo, kdo nepatří k Bluesanům," usoudil Rhodan.

Kasomovi se zaleskly oči. „Třeba je to nějaké zvíře, pane," řekl s nadějí. „Velké zvíře s jemným masem, které bychom si tady ve skalách mohli upéct."

„Jak teď můžete myslet na jídlo?" zeptal se nevrle Noir.

„Na to já myslím pořád," připomněl mu Kasom a hladově se na něj podíval.

Noir zamumlal kletbu a vešel mezi skály. Pohoří se podstatně lišilo od hor na Zemi. Prakticky bez přechodu se rovina měnila ve skalnaté území.

Přestalo pršet. Horký vítr přinášel pach vlhké půdy. Za jiných okolností by Rhodan věnoval víc pozornosti téhle cizokrajné planetě, ale teď šlo jen o to, uniknout Bluesanům. Impulzy, které zachytili Noir i myšobové, vrátily Rhodanovi trochu naděje. Bylo by možné, aby některá loď zachytila nouzové volání TRAMP?

Mezi skalami Rhodan viděl, že Bluesané vystupují z lodi. Předpokládají, že uprchlíci nebudou od pásáku daleko, nebo si myslí, že jsou ještě uvnitř?

„Až přijdou blíž, ustoupíme dál mezi skály," rozhodl Rhodan.

Hemi a Bokom vyrazili triumfální pokřik.

„Co se děje, vy dva?" ptal se Rhodan, překvapený jejich nenadálým výbuchem radosti.

„Admirál Gecko je tady někde blízko," zapískal vzrušeně Hemi.
„Cítíme ho."

Všichni muži začali mluvit zároveň. Rhodan si musel zjednat klid rozhodným gestem.

„Kde je Gecko právě teď?" zeptal se rychle. „Nač teď myslíš? Můžete se s ním spojit?"

Hemi byla na rozpacích.

„No?" naléhal Rhodan.

„Admirál má strach," řekl Bokom, když Hemi nechtěla promluvit.
„Strach ho teď cele ovládá, takže se k němu nemůžeme dobře dostat. Vypadá to, že je s jinými bytostmi v malé kosmické lodi."

„Bytostmi?" procedil Atlan mezi zuby. „S muži?"

Bokom sklopil hlavu. „To nevím. Možná jsou to muži. Gecko má velký strach. Bez ustání se bojí, že ho Bluesané zabijí."

„Pěkný admirál," posmíval se Kasom. „Jak může být admirál, když má plné kalhoty, sotva uvidí nepřítele. .." Ohlédl se po Mory a rychle zmlkl.

„Nechtě si hodnocení na pozdější dobu, Melbare," doporučil mu Atlan. „Ted' se musíme pokusit navázat s Geckem spojení."

„Už cítím impulzy také," oznámil André Noir. „Ano, pane, s Geckem jsou dva muži. Jeden z nich je zřejmě velký černochoch."

Rhodan se tvářil nechápavě. Co to může znamenat?

„Tryskové letadlo!" vykřikl Noir. „To je ono. Letí k nám přes hory."

Rhodan se rozhlédl. Nic nebylo vidět. André Noir nebyl čistý telepat. Mohl jenom vnímat symboly pocitů a z nich si odvozovat závěry. Nemohl navázat telepatický styk s Geckem nebo s těmi neznámými.

Rhodan se podíval dolů do roviny. Bluesané už byli v půli cesty k pásáku. Jestli budou mít smůlu, dojdou k němu ještě před výbuchem, a pár z nich to bude stát život.

Uslyšel pronikavé bzučení a otočil hlavu. To, co uviděl, způsobilo, že se přestal ovládat.

Podél skalnatého svahu se řítilo letadlo pozemského typu.

„Blázen!" vykřikl Reginald Bull.

„Čertův chlapík!" pronesl nadšeně Kasom.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Ba ne," řekl, když jim stroj prolétal nad hlavami. „Je to prostě Pozemšťan."

Skály se míhaly po obou stranách kabiny jako tmavohnědé stíny. Každá z nich mohla při nárazu proměnit letadlo v kupku šrotu. Dan Picot zatínal pěsti a zhluboka dýchal. Tšato se slabě usmíval, jako by šlo o sportovní vavříny a ne o jejich životy.

Ještě než vyletěl tryskáč nad rovinu, zahlédli Tšato a Picot mávající postavy, které se vynořily mezi skalami.

„Tamhle jsou!" vykřikl podplukovník. Nemohl ale rychlé letadlo jen tak zabrzdit. Proletěli kolem dva metry nad zemí a Picot si představoval, jak se uprchlíci za nimi zklamaně dívají. Teď je uviděli Bluesané a v panice se rozprchlí.

V té chvíli přímo pod nimi vybuchl pásák. Jejich letadlo se začalo zmítat v tlakové vlně, sklouzlo stranou a na okamžik zavadilo o zem. Pak je Tšato strhl vzhůru, aby se vyhnul oblaku kouře z hořícího vozidla.

Pod nimi pádilo dvě stě Bluesanů na všechny strany. Picot pochopil, že střelci v diskovité kosmické lodi mají zastřený výhled mračnem kouře. Kromě toho jejich rychlé letadlo nebylo snadné zasáhnout, a nepřítel by střelbou ohrozil vlastní vojáky.

„Blahopřeji, pane!" zavolal Picot.

„Ještě to nemáme za sebou, Dane," odpověděl klidně Tšato.

Picot byl stejně v této chvíli přesvědčen, že Tšato dokáže všechno, co si zamane.

Tšato se vracel těsně nad zemí. Silný vítr z hor rozháněl mrak dýmu po explozi. Picota to mrzelo. Bluesané co nevidět zjistí, oč tu jde, a pak budou chtít jistě vsadit vše na jednu kartu, aby nepřišli o úspěch.

Velitel LIONU přistál s letadlem mezi skalami na malé plošině. Ze stran se k nim sbíhali uprchlíci. Picot poznal Rhodana, Atlana a Reginalda Bulla. Obr, který přibíhal se dvěma myšobý na ramenou, je jistě Melbar Kasom. Zbývajícím muž bude André Noir.

Picot vyvalil oči. Má halucinace, nebo je s těmi muži skutečně dívka?

Tšato se líně zvedl ze sedadla pilota a šel otevřít dvířka. Picot si otíral pot z čela.

Padesát metrů od nich se mezi skalami zablesklo. Bluesané začali střílet. Byla to nemířená rána nazdařbůh, ale šla nebezpečně blízko.

Picota zamrazilo při pomyslení, že Bluesané se vzdali úmyslu chytit Pozemšťany živé.

Bud' Tšato výstřel nezaznamenal, nebo pokoušel osud. Aniž své pohyby urychlil, vysoukal se ven z letadla.

„Dobrý den, pane," slyšel Picot jeho hlas otevřenými dvířky. „Přišli jsme vás odvézt."

Picot zasténal. Vzadu za ním kňoural Gecko.

„Neříkal jsem to?" ptal se venku jiný hlas. „Je to jeden z Pozemšťanů!"

Picot ničemu nerozuměl. Pak někdo zvenčí pomáhal do letadla dívce. Picot se jí ujal a usadil ji vedle křesla pilota. Usmála se na něj.

„Těší mě, že po dlouhé době zase potkávám gentlemana," řekla.

Chtěl poděkovat za nečekanou poklonu, ale vtom se ozval od dveří pokřik ostatních mužů. S obtížemi se prodíral dovnitř mohutný Kasom. Vedle Ertrusana vypadal i Tšato jako trpaslík.

Kapitán se vrátil na sedadlo pilota. Letadlo se vzneslo. Uvnitř se pasažéři sotva stěsnali, ale letadlo je neslo bez námahy.

Nome Tšato odvyšlal domluvený signál pro poručíka Netronova. Brzy se objeví LION a naloží je. Picot tušil, že to bude nejmíň stejně obtížná akce jako jejich vylodění. Všude se prohánějí lodě Bluesanů.

Od skal se zablýskl další výstřel, ale tryskáč nebyl zasažen. Tšato zrychlil a prolétal protáhlým údolím. Chtěl se dostat dál od diskovité lodi dřív, než vzlétne nahoru, kde by byl dobrým terčem.

Picot cítil, že mu někdo klepe na rameno. Když se otočil, šklebila se na něj tvář Melbara Kasoma.

„Nemáte náhodou na palubě něco k jídlu?“ ptal se tlumeně Ertrusan.

Picot si myslel, že špatně rozuměl. Jak může ten nemožný tvor zrovna teď myslet na jídlo?

„Je mi líto,“ odpověděl. „Držím přísnou dietu.“

Kasom se zatvářil jako by kousl do kyselého jablka.

„A co na palubě vaší lodi?“ vyptával se. „Vozíte kromě výživných koncentrátů taky jateční dobytek v mrazáku?“

Picot slyšel, že se to dělá na lodích, které jsou delší dobu na cestě.

„Ne,“ řekl. „Ale sestavíme pro vás pořádné menu.“

Ulevilo se mu, když se s tím Kasom spokojil.

„Cítím teď mnoho nepřátel,“ zapískal Gecko. „Vypadá to, že sem letí další loď Bluesanů.“

„To se dalo čekat,“ procedil Tšato mezi zuby. „Teď vás pronásledují, pane.“

„Doufejme, že se vaše loď objeví včas,“ řekl Rhodan.

Zářivá kariéra, kterou si Tan Pertrec vysnil, se v těchto chvílích měnila spíš ve vyhlídku na pobyt v jedné z bezpočtu věznic na jeho rodné planetě. Ještě bylo možné, že uprchlíky dopadnou, ale velitel Bluesanů se cítil poražen.

Dopustil se několika závažných chyb. Přistál s vlajkovou lodí, aniž počkal, až bude nad rovinou kroužit jako podpora některá z dalších sedmi pátrajících lodí. To byla první chyba. Dále chybně posoudil průnik nepřátelské lodi do atmosféry Roostu. Měl vědět, že Pozemšťané jsou tak šíleně odvážní, aby za takových okolností vylodili pomocný člun. Obě chyby nebyly rozhodující.

Zato třetí nesprávné rozhodnutí, které učinil on sám osobně, bylo nenapravitelné. Vylodil dvě stě vojáků. Tím ztratila vlajková loď naprosto svůj význam. Nemohl s ní odletět bez nich. Kromě toho

nemohl střílet, aby své muže neohrozil. Také možnost, že vozidlo Pozemšťanů vybuchne, ho napadla příliš pozdě.

Ted' se oblak kouře po výbuchu rozptýlil. Obrazovky předávaly Tanu Pertrecovi přesný obraz toho, co se děje venku. Ze všech stran se vojáci sbíhali k vlajkové lodi. Tan Pertrec je v duchu proklínal, ale byl příliš rozumný, než aby je vinil za své vlastní chyby.

Ubíhaly drahocenné vteřiny, ale Tan Pertrec seděl ve velitelském křesle jako ochrnutý. Pocit viny mu bránil vydávat další rozkazy. Hrozilo mu, že ho ovládne rezignace.

Nakonec si vzpomněl na ostatní pátrající lodi a začal jednat. Udal jim současnou pozici vlajkové lodi a vyzval jejich kapitány, aby pronásledovali nepřátelskou loď.

„Pokud bude jasné, že už je nechytíme dřív, než se vrátí do mateřské lodi, musíme je zničit," rozhodl nakonec. Doufal, že nikdo z mužů nevycítil jeho nejistotu.

Za chvíli se nad horami objevily první pátrající lodi. Snad přicházejí ještě včas - to se ted' nedalo posoudit. Tan Pertrec čekal, až se všichni vojáci vrátili do lodi. Pak dal rozkaz ke startu. Nijak nespíchal. Věděl, že vlajková loď už nemůže zasáhnout v rozhodujícím okamžiku a zbývá jim jen přihlížet.

Tan Pertrec by mohl zasáhnout později, až půjde o to zničit velkou pozemskou loď. Pravděpodobně ale tu dřív bude pozemská flotila.

Jestli dojde ke kosmické bitvě, bude Tan Pertrec vyhledávat smrt.

Unaveně a s neblahou předtuchou ted' očekával další události. Neviděl žádnou omluvu pro své chyby.

8.

Major Vertrig potřeboval delší čas, než pochopil, že flotila, kterou už celé hodiny s úspěchem napodoboval, skutečně existuje.

Objevení se flotily admirála Nayhara pro něj bylo stejně mimořádnou událostí jako zrození supernovy. Překvapení mu ale nezabránilo navázat hned kontakt s loděmi USO. Podařilo se mu spojit se s admirálem osobně.

Z Nayhara se vyklubal sympatický Epsalan. Vertrig si oddechl, když slyšel, že se k Simbanově soustavě blíží sto padesát lodí.

Musel Nayharovi podat podrobné hlášení o svém úkolu. Nakonec se od něj dověděl, že flotilu přivolal poručík Heintman. Vertrig neskřýval překvapení, že se to Heintmanovi podařilo.

„Vypadá to, že na palubě LIONU jsou samí vybraní muži," žertoval Nayhar.

„Děláme, co můžeme, pane," odpověděl Vertrig, kterého chvála uváděla do rozpaků. „Já sám jsem měl nejsnazší úkol. Jenom jsem si hrál na flotilu, abych zmátl Bluesany."

Nayhar přerušil spojení a Vertrig už jen čekal, až LION II vezme na palubu některá bitevní loď. Jeho úkol byl prozatím skončen, a Vertrig se proto nezlobil.

Jestli všechny ty světlé tečky na obrazovkách radarů představují lodi Bluesanů - a o tom se nedalo pochybovat - pak nesmí naložení tryskového letadla trvat déle než několik minut. Poručík Netronov viděl, že většina nepřátelských lodí se slétá k jedinému místu. Nikdo mu nemusel říkat, co tam je.

Bluesané zpozorovali tryskové letadlo a začali je pronásledovat. Jenom jedna tečka se nepohybovala. Zřejmě stála na zemi.

Zatím se Bluesané o pozemskou bitevní loď nestarali, i když ji určitě zaměřili. Vsadili všechno na jednu kartu a snažili se dosáhnout tryskové letadlo.

Netronov požádal Dawsona, aby přepnul spojení s letadlem přímo k jeho stanovišti. Chtěl mít možnost dorozumívat se průběžně s kapitánem.

„Bluesané se blíží ze všech stran, pane," referoval Tšatovi. „Vidíme je zřetelně na obrazovce."

„Zůstanu nad horami," odpověděl Tšato. „Jejich velké lodě nemohou manévrovat v soutěskách."

Lodě Bluesanů neudržovaly vzájemné rádiové spojení. To znamenalo, že stíhání je špatně organizováno. Něco Bluesany tak zmátló, že každá loď jednala samostatně. Netronov doufal, že to tak bude i nadále.

Vrata hangáru už byla otevřená, záchranné mužstvo připraveno.

„Stoupáme, poručíku," oznámil Tšato. LION pronikl do atmosféry Roostu. Tryskáč byl zatím vidět na obrazovce jen jako slabě svítící bod.

Najednou zavolal Dawson: „Volá nás hyperkom, pane!"

Netronov se zamračil. Pokouší se kapitán Vertrig pořád ještě imitovat neexistující flotilu?

„Vezměte to, Dawsons," přikázal.

Za pár vteřin spojový důstojník vyskočil a přiběhl k Netronovi.

„Je to flotila USO, pane," vychrlil. „Sto padesát lodí. Letí sem."

„Třeba zkouší Vertrig nový trik," pochyboval Netronov.

„Ne, pane," ujišťoval Dawson. „Svazu velí admirál Nayhar. Majora Vertriga už naložila jedna z jeho lodí. Jsou už jen čtyřicet světelných let od téhle soustavy. Mohou se objevit prakticky každou chvíli."

Netronov poslal Dawsons zpátky na jeho místo a přikázal mu, aby podrobně informoval Nayhara o posledních událostech v Simbanově soustavě. Tryskovému letadlu teď ovšem mohla pomoci jediná loď, LION.

Poručík Netronov přepnul na Tšata. Podal mu zprávu o příjmu hyperkomu. Tšato mu ihned potvrdil správnost jeho úsudku. Lodě USO mají v této chvíli jen strategický význam. Mohou zahnat Bluesany ze Simbanovy soustavy, ale k záchrance tryskového letadla by se dostavily pozdě.

„Tamhle!" vykřikl Tšato. Netronov porozuměl, že výkřik byl určen někomu jinému. Tšato zřejmě zahlédl loď Bluesanů.

O chvíli později se mihl vstříc LIONU tmavý stín. To byl tryskáč. Netronov si olízl rty. Bluesané jistě nejsou daleko. Opravdu, jedna diskovitá loď se sem hnala zdola, ostatní se držely za ní.

Netronov cítil, jak se mu sevřel žaludek. Dal pokyn ke zřízení ochranného štítu kolem LIONU.

Ještě nepadl jediný výstřel. Bluesané zřejmě nechtěli posádku tryskáče zahubit. Jejich postoj se změní, až uvidí LION.

Danu Picotovi bylo v kabině letadla horko. Poslouchal, jak se Tšato dorozumívá s Netronovem. Kolem sebe viděl vážné, ale odhodlané

tváře. I dívka se chovala pozoruhodně statečně. Tři myšobové se tiskli k sobě v jednom koutě. Velkohubý „admirál“ Gecko byl tentokrát zticha.

„Tamhle!“ vykřikl Tšato.

Picot se lekl. Otočil se a vyhlédl z kabiny. Viděl na obloze tmavou skvrnu, která rychle rostla. Blížila se od povrchu Roostu, mohla to tedy být jen nepřátelská loď. Nemohl od blížícího se disku odtrhnout oči.

„LION!“ zvolal Tšato. „Nad námi.“

Jako hypnotizován se Picot pomalu otáčel. Tšato strhl tryskáč stranou a Picot ztratil rovnováhu. Zavrával a vrazil do Kasoma, který ho zachytil a povzbudivě se na něj zašklebil.

Nepřátelská loď začala střílet. Jejím cílem ale nebylo letadlo. Střílela na LION a snažila se ho odehnat od tryskového letadla.

LION opětovala palbu. Za těchto okolností nemohl Netronov nasadit nejtěžší zbraně, ale na chvíli přece diskovitou loď zadržel.

To už byl tryskáč u LIONU a Tšato ho dostal na úroveň hangáru. V tom okamžiku na ně začala střílet bluesanská loď, která byla přímo pod nimi. Slabý ochranný štít letadla se bortil a letadlo se zmítalo jako list ve větru.

Netronov bleskově reagoval. Vehnal LION mezi diskovitou loď a letadlo. Mohutný trup křížníku zachytil výstřely určené pro tryskové letadlo. Tšato je zase ovládl a vedl je do otevřených vrat hangáru. LION teď bez hnutí visela v atmosféře a poskytovala tak Bluesanům skvělý cíl.

Picot ještě zaznamenal, že se kolem něj setmělo. Než se stačil zeptat, proč není hangár osvětlený, zasáhl letadlo strašný úder. Picot narazil hlavou do stěny a ztratil vědomí.

Poručík Netronov pochopil, že se hned tak brzo nedoví, jestli se letadlo úspěšně dostalo do hangáru.

Přetížené generátory duněly celou lodí. Každým okamžikem se mohl ochranný štít prolomit. Netronov přikázal zavřít hangár a zrychlil let, co to šlo.

Lod' vystřelila do kosmického prostoru. Bluesany to překvapilo, ale po chvíli začali LION pronásledovat. Ted' by bylo na čase, aby se tu objevil admirál Nayhar se svým svazem a honičku zastavil, pomyslel si Netronov.

Došlo mu hlášení, že se tryskové letadlo vrátilo do hangáru, ale je poškozené. Interkomem se zatím víc nedověděl.

Technik záchranné čtyři Herald Chanyes zíral na hromadu trosek, která byla kdysi tryskovým letadlem. Pak se podíval ke vstupu do hangáru a vzdychl. Kdyby Netronov nebyl dal v pravou chvíli zavřít vrata, všichni z posádky letadla by se udusili.

Chanyes viděl, že letadlo narazilo z boku do LIONU I. Kousek ještě po Pulci sklouzlo a pak se rozpadlo.

Kolem proběhli další muži v bílých ochranných oblecích. Chanyes se automaticky dal do práce, i když pochyboval, že z trosek ještě vyhrabou někoho živého.

Možná bude z LIONU za pár minut podobný vrak. Chanyes se soustředil na práci. Všude kolem šlehaly plameny hořáků a technici uvolňovali deformovaný materiál.

Vedle Chanyese vytáhli tři technici ze zbytků letadla staršího muže. Chanyes viděl, že muž má zlomenou pravou paži. Na čele měl tržnou ránu, z níž tekla krev. Když muž otevřel oči, Chanyes ho poznal. Byl to Dan Picot, první důstojník. Picot se rozhlížel, jak se snažil orientovat. Rukou si otřel krev z tváře.

„Kde je Tšato?“ zeptal se chraplavě.

Chanyes mlčky ukázal na vrak. Picotovi se zajiskřilo v očích. Sklonil se a zdravou rukou začal odhrnovat kusy kovu. Chanyes ho šetrně odtáhl a zavedl ho k připraveným nosítkům.

„Musíme ho dostat ven,“ zabručel Picot a opět pozbyl vědomí. Dva muži ho odnesli k antigravitační šachtě. Na ošetřovně už na raněné čekali.

Během dalších deseti minut našlo záchranné mužstvo Perryho Rhodana, Mory Abroovou a kapitána Tšata. Melbar Kasom se vyhrabal z trosek bez cizí pomoci a táhl s sebou Reginalda Bulla,

který byl v bezvědomí. O pět minut později byli vyproštěni Atlan a André Noir. Všichni měli různá zranění.

Teprve když byli všichni odesláni na ošetrovnu, našli Chanyes a jeho spolupracovníci tři myšoby. Hemi a Bokom leželi na admirálovi Geckovi. Všichni tři byli ochromeni strachem. Gecko vycítil, že už se nemá čeho bát, a pustil se do Chanyese. Obvinil ho z nedbalosti. Pak odťapkal se svými věrnými k antigravitační šachtě.

Chanyes se chvíli za nimi zlostně díval, než se zase dal do odklizení trosek.

9.

Třetí zásah, který dostala LION v Simbanově soustavě, byl nejtěžší. Soustředěný výboj energie prolomil ochranný štít bitevního křižníku v úrovni hangáru. Vedle hangáru Vých vrat se objevila metrová díra. Vrata sama se vytrhla ze závěsů a prohnula dovnitř. Zahynuli dva technici, kteří ještě pracovali na odklizení pozůstatků letadla.

Poručík Netronov dostal tu Jobovu zvěst skoro zároveň s hlášením, že celá posádka letadla žije a je na ošetrovně.

Zatím mu nezbývalo než pokusit se co nerychleji zmizet ze Simbanovy soustavy. Přetížené pohonné jednotky ale nedávaly dost energie. LION měl za sebou příliš mnoho hodin letu a materiál byl opotřebován. Přejít na lineární let by trval déle než obvykle. Netronovi bylo jasné, že před návratem do sluneční soustavy bude LION potřebovat větší opravu.

Bluesané neměli lepší loď, ale měli jich víc než sto. Netronov jim uhýbal, jak se dalo. LION reagovala na řízení těžkopádněji než jindy. Tři protivníci začali na LION střílet.

Netronov se s nadějí podíval na Dawsona, ale spojový důstojník jen pokrčil rameny. Admirál Nayhar se pořád ještě neozval. Netronov zaťal zuby. Zachránění na ošetrovně pravděpodobně ani netuší, že jsou pořád ještě v nebezpečí.

Najednou všichni na můstku ztichli. Poručíka Netronova něco přimělo, aby se ohlédl.

Uviděl, že podplukovník Nome Tšato přichází k velitelskému stanovišti. Měl ovázané rameno, ale jeho kočičí chůze se nezměnila.

Netronov si oddechl.

Tšato pomalu došel až k němu. Jeho černý obličej byl bezvýrazný. Nezvedl hlas, když říkal: „Myslím, že se vám docela hodí vystřídání, poručíku.“

Netronov rozvážně spustil ruce od řídicího pultu. I když LION pořád ještě pronásledovala spousta nepřátel, cítil se úplně v bezpečí.

Tšato vklouzl do svého křesla a opřel se.

Lev se vrátil.

Ted' bylo na něm, aby dovedl svou loď do bezpečí.

Admirál Nayhar věděl, že klade na své lodi přílišné nároky. Rychlost, kterou je hnál, nemohla zůstat bez následků. Bude trvat celé dny, než budou připraveni k návratu.

Jeho úvahy byly přerušeny, když vlajková loď ALORA ukončila lineární let a vynořila se do normálního prostoru těsně před Simbanovou soustavou. Za ní se objevovaly ostatní lodě jako dešťové kapky na vodní hladině.

Bylo navázáno rádiové spojení s LIONEM. Bitevní křižník byl v tísní. Citlivé zaměřovače ALORY registrovaly pronásledující diskovité lodě.

Nayhar klidným hlasem vydával rozkazy. O chvíli později pronikly lodě USO do Simbanovy soustavy. Vzplanula krátká, ale urputná bitva mezi nimi a Bluesany.

Bluesané ztratili osmdesát sedm diskovitých lodí, Nayhardův svaz přišel o devatenáct lodí. Zbývající lodě Bluesanů se daly na útěk.

A mezi rozstřílenými, vypálenými vraky se objevil sto padesát metrů v průměru měřící bitevní křižník Impéria a blížil se k Nayharově vlajkové lodi.

Byla to LION.

Tšato vychutnával tento okamžik, kdy nemusel dělat nic jiného než opřít se ve velitelském křesle a poslouchat křik mužstva. Všichni nadšeně a triumfálně vyskočili ze svých míst a objímali se.

Tšato ucítil, že mu někdo klepe na rameno. Otevřel oči a vzhlédl. Poznal Perryho Rhodana.

Hned vstal a postavil se do pozoru. Rhodan, sám také lehce zraněný, mu ukázal, aby zůstal sedět.

„Přišel jsem vám gratulovat," řekl První administrátor. „A zároveň chci vám i posádce poděkovat za naši záchranu. Všichni víme, jak jste přitom riskovali."

„Děkuji, pane."

Než mohl Rhodan pokračovat, vsunula se mezi ně drobná postava. Byl to „admirál" Gecko.

„Musím kapitána i přes jeho neukázněné chování pochválit," prohlásil povýšeně. „To, co ti muži pod mým velením vykonali, vejde do dějin."

Tšato si vyměnil krátký pohled s Rhodanem, který neznatelně přikývl. Pak Tšato přivolal dva muže a ukázal na Gecka.

„Otevřete hlavní vchod a vyhoďte ho z lodi!" poručil výhružně.

Myšob polekaně couvl. „To nemyslíte vážně," vypískl.

Tšato strašlivě zakoulel očima.

„Povolím vám ještě poslední modlitbu ke spáse duše," zavrčel.

„Já jsem hrdina!" Víc Gecko neřekl a rychle se teleportoval pryč z můstku.

„Při vší své ustrašenosti prokazuje ten malý v kritických situacích určitou odvahu," usmíval se Rhodan. Pokývl Tšatovi a vyšel také z můstku ven.

William Voltz TŠATO - LEV

Edice Perry Rhodan, sv. 191

Z německého originálu Tschato, der Löwe, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou tisící osmistou devadesátou publikaci

IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Příbík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném

podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvoždčanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s t. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč

Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům,
Nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod (tel.: 0203/620 150).
Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný Vám nabídne pražská knihkupectví Křížkova
v Praze 8-Karlíně (Thámova 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B). Albatros Skylla pod
Václavským náměstím (roh Havelské a Melantrichovy ulice) a Modré knihkupectví v areálu obchodního
střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny).

© 1961 ff. by Verlagsumon Erich Pabel-Arthur Moewig KG, Rastatt Originaltitel: Tschato, der Lowe
Autor: William Voltz
Illustrator: Johnny Bruck
Translation © František Fabián, 1998
ISBN 80-240-0889-0